

Rakvický zpravodaj

Číslo 2

VYDÁVÁ OBEC RAKVICE

2003

U nás na hody

Vůně pečených koláčů
láká zatoulaných rodáků
zpět k novému zrození.
Sláva hodům, vítejte doma!

Zase roztančí se kolotoče,
poklady své odhalí střelnice.
Štěstí si kupte u kramáře,
tureckým medem rozvoní se ulice.

Ostrá hudba z reproduktorů
se vrývá hluboko do krve
nedočkavých mládenců.
Zase bude veselo kolem
a nové zážitky budou plnit
mladá, nezkažená nitra
sotva opeřených mláďat.
Tak už hrej, muziko hodová, hrej!

Pohl Zdeněk

Červnové ráno

Když probudí se krajina
a ranní rosou dýchá,
jakoby docela byla jiná,
tak posvátná, tak tichá.

Rosnými perlami třpytí se tráva,
slunce rozdává plno jasu,
se svými paprsky si pohrává,
vystavuje svou zlatou krásu.

V oblacích skřivánek zpívá,
písnička zalétne až do oken,
kam i paprsek sluneční se dívá.
Je krásný ten rodící se den.

Jak vodní hladina vlní se tráva,
když větřík si něžně se stěblem hraje.
Tím vánkem i bříza větvemi zamává,
Posílá pozdrav do širého kraje.

Letní jitro probudí v srdcích radost,
když pohlédnem na rozkvetlé keříky.
K žasnutí je toho kolem nás dost.
Léto, ó léto, za tvou krásu díky!

M.D.

Nakreslila Simona Juřenová, 6. tř.

Obec dnes

V posledních letech bylo v naší obci tradicí, že k termínu hodů byla dokončena nějaká větší stavba. V letošním roce jsou to pouze úpravy parku na Luži a přestavba záchodů v sokolovně. Hlavní investiční akce tohoto roku realizace teprve čeká. V areálu na Trávníkách provede firma Eurogreen CZ, s.r.o. celkovou rekonstrukci starého hřiště a firma FRAMA, s.r.o. provede výstavbu víceúčelového hřiště s umělým povrchem a správní budovy s halou na squash.

V současné době probíhá výběr dodavatele stavby kabelového veřejného osvětlení v ul. Luční, Zahradní, Uličky I,II,III, ul. U Hřiště a Na Řádku. Je zadáno zpracování návrhu situačního umístění chodníku v ul. Zahradní. Je zpracována projektová dokumentace pro výstavbu plynovodu a vodovodu pro nové rodinné domy v ul. U Hřiště.

Poslední květnovou sobotu uspořádal Český rozhlas Brno s nadací Partnerství akci Na kole po Moravských vinařských stezkách. Při této příležitosti byla znovu zprovozněna přítlucká alej od obelisku u Lednice k rakvické „Koze“. Zájem účastníků této akce potvrdil, jak stále chybí v obci nabídka služeb pro návštěvníky – možnost návštěvy vinného sklepa, ochutnávka vína apod. Zájem turistů o náš region narůstá. Je tedy škoda, že toho neumíme využít.

V referendu o přistoupení naší republiky k Evropské unii vyjádřilo 80% zúčastněných voličů v Rakvicích svým ANO své přesvědčení o přínosech, které nám členství v unii nabízí.

Bude záležet nejen na správě obce, ale i na zemědělcích a podnikatelích, jak dokáží využít nabídek různých forem podpory a spolupráce pro rozvoj venkova, ochranu a zkvalitnění životního prostředí, prosperitu podnikání, zlepšení zaměstnanosti a pod. *Petr Vajbar, starosta*

Referendum o přistoupení České republiky k Evropské unii konané ve dnech 13. – 14. 06. 2003

Výsledky hlasování v obci:

celkový počet oprávněných voličů	1713
počet oprávněných voličů, kteří volili	860 tj. 50,20%
počet hlasů „ANO“	670 tj. 79,95%
počet hlasů „NE“	168 tj. 20,05%

Poděkování Obecnímu úřadu

*„Každý z nás v kraji místo máme,
kam unavení utíkáme pro pohlázení.*

*Každý z nás máme místo v kraji,
Kde kořeny nás objímají,*

Že můžem z jádra růst.

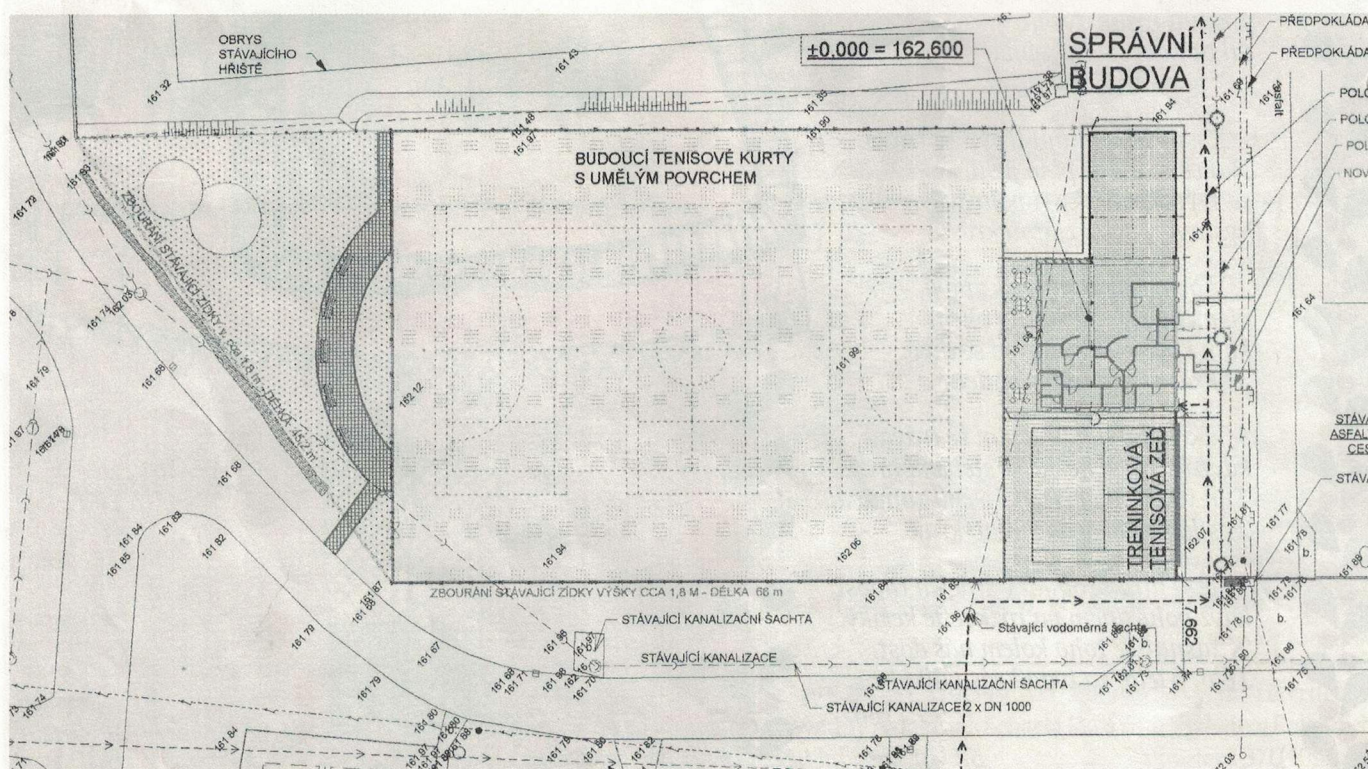
V roce 1943 byl náš ročník vtažen do osudové hry života. Rok 2003 nás v tom běhu trochu pozastavil, abychom se ohlédli za 60-ti léty lidského naplnění všech tužeb, úporné snahy vést život smysluplně. Někteří z nás vystoupili z této cesty předčasně. Škoda, že nemohli zasednout s námi 3. května roku 2003 v odpoledních hodinách v obřadní síni Obecního úřadu v Rakvicích. Díky celému sboru a paní MUDr. Studýnkové to byla přešťastná chvíle. Dostalo se nám důstojného přijetí. I slzy ukápaly při zpěvu písní. Nádherné melodie, které opěvují tento kraj zpívali a hráli mladí lidé. Máme pokračovatele. To je krásné.

Vřelé díky za vše.

*Motto: Dbejme, aby nám stáří neudělalo
Vrásky také na duši, když je dělá
na tváři.*

Montaigne

Za ročník 1943, E. Fleková

Rychtáři obce Rakvice

1292 -	Berthold	1620 - 1625	Jan Gracznar	1760 - 1770	Pavel Kvasnička
1361 -	Hanuš	1625	Matěj Srnádko	1771 - 1772	Jan Machač
1556 -	Pavel Schribl	1653	Jiřík Slunce	1773	Josef Průdek
1574 - 1576	Tomáš Holotar	1654 - 1655	Jan Sekera	1775	Melichar Jelínek
1581 - 1582	Jakub Hádů	1656 - 1657	Jan Tureček	1776	Jan Krčka
1583 -	Martin Pehm	1658	Tomáš Frkaš	1778 - 1782	Pavel Lukeš
1584 - 1585	Hanuš Šejblinek	1660	Jan Sekera	1783	Václav Průdek
1586 - 1587	Gremigar Mátl	1678	Pavel Šťovík	1787 - 1793	Jan Cabal
1589 - 1590	Martin Šejblinek	1687	Martin Tureček	1793 - 1797	Jan Hrdina
1591	Jan Machový	1694 - 1695	Martin Fintajsl	1797	Václav Vajbar
1592	Gremigar Mátl	1696	Jan Foukal	1798 - 1805	Jan Cabal
1593 - 1596	Jan Šejblinek	1697	Václav Maršálek	1809	Václav Kvasnička
1597 - 1598	Jan Mokrý	1706 - 1707	Martin Machač	1810 - 1811	Jan Foukal
1599	Martin Hádů	1708 - 1718	Martin Podloucký	1813 - 1816	Václav Průdek
1600	Jan Mokrý	1734 - 1735	Jura Hádl	1817 - 1822	Václav Hrdina
1601 - 1604	Martin Hádů	1736 - 1740	Martin Foukal	1823 - 1824	Jan Havránek
1605 - 1606	Tomáš Grecznar	1742 - 1745	Jan Foukal	1825	Václav Hrdina
1610	Martin Hádů	1750 -	Jura Hádl	1826 - 1829	Martin Kamenský
1611	Martin Elar	1752 - 1754	Pavel Kvasnička	1832	Jan Švásta
1612 - 1614	Jakub Pert	1755 - 1756	Jiří Filípek	1836 - 1840	Cyril Obhlídál
		1757	Michal Tureček	1844	Jan Švásta
		1758 - 1759	Jiří Filípek		

Rychtáři slušela moc policejní a vedení evidence roboty, byl spíše zřízencem vrchnosti, která jej jmenovala a byl volný od roboty.

Prameny - Dějiny obce Rakvic zpracované v roce 1948 Dr. Hosákem, které do dnešního dne nebyly vydány (20. 4. 1980). Čtyři exempláře jsou u občanů v Rakvicích.

Purkmistři obce Rakvice

1625 -	Vít Macků	1703 - 1704	Jiřík Čech	1778 - 1787	Jan Machač
1654 -	Jiřík Slunce	1707 - 1713	Václav Maršálek	1789 - 1790	Václav Průdek
1656 -	Jiří Škeravský	1715 - 1716	Karel Procházka	1791 - 1794	Vajbar Jan
1657 -	Jan Sekera	1717 - 1718	Jan Kocourek	1795 - 1799	Václav Kvasnička
1658 -	Jiřík Slunce	1719 - 1724	Václav Maršálek	1800 - 1810	Jiří Foukal
1678 -	Ondřej Farkaš	1726 -	Jan Boleloucký	1811	Václav Hrdina
1687 -	Jan Foukal	1727 - 1730	Jakub Jílek	1813 - 1815	Kašpar Kamenský
1694 - 1695	Martin Tureček	1731 - 1745	Pavel Machač	1823 - 1824	Václav Průdek
1696	Václav Slunce	1750	Jan Foukal	1825 - 1827	Tomáš Pohanka
1697	Martin Tureček	1752 - 1757	Jiří Hádl	1828 - 1830	Jan Foukal
1698	Matuš Frkáš	1758 - 1761	Josef Průdek	1832	Jan Kocourek
1702	Matouš Frkáš	1762 - 1771	Pavel Foukal	1836 - 1837	Václav Kamenský
		1772 - 1776	Jan Foukal	1838 - 1851	Jan Foukal č. 32

Purkmistr zastával úřad dnešního starosty, byl spolu s pěti staršími navrhován valnou hromadou obce a vrchností potvrzován.

Starostové obce Rakvice (volení) 1850 - 1980

1850 - 1861	Jan Foukal č. 32	1910 - 1919	Cyril Průdek č. 107 (1914 - 1918 - I. světová válka)	1946 - 1948	Tomáš Lukeš č. 14
1861 - 1870	Jakub Hajda č. 14	1919 - 1923	František Lukeš	1948 - 1951	Karel Valenta
1870 - 1873	Eduard Kornyšl č. 140	1923 - 1927	V. Kamenský č. 256	1951 - 1953	Vladimír Bednařík
1873 - 1882	Josef Hajda č. 138	1927 - 1931	Suchyňa Fr. č. 255	1953 - 1960	Václav Rozsypal č. 199
1882 - 1889	Jakub Hrdina č. 23	1931 - 1938	Fr. Kamenský č. 109 (1938 - 1945 - II. svět. válka)	1960 - 1966	Stanislav Korčák
1889 - 1895	Josef Průdek č. 86	1938 - 1941	Josef Vajbar č. 460 (Machar)	1966 - 1971	František Herzán
1895 - 1901	Josef Krčka č. 138	1941 - 1945	Josef Vajbar č. 133 (řezník)	1971 -	Josef Janoušek
1901 - 1905	Václav Průdek č. 25	1945 - 1946	Václav Foukal č. 219		
1905 - 1910	Jan Kamenský č. 109				

Zpracoval Pohl Zdeněk

Jak se po válce úřadovalo

Bylo to v roce 1946, těsně po válce, když jsme na radnici, na schůzi obecního zastupitelstva, projednávali zavedení umělého oplodňování krav v naší obci. Tuto službu nabízela Okresní veterinární stanice, jako první obci v okrese zdarma.

Obecní plemeníci - býci byli už staří a na koupení mladých peníze, po válce, na obci nebyly. Bylo to na pováženou, lidé v dědině a chlapani v hospodě si z toho dělali legraci. Co když se to neosvědčí, jak to lidem vysvětlíme, kteří čekají pravidelně na telátka od krav a na tržbu za mléko.

Po dlouhém jednání, ve 23.00 hodin to bylo těsnou většinou hlasů schváleno, a to ještě obecní policajt bavil v hospodě u karet dva členy obecního zastupitelstva, kteří by proto nehlasovali.

Zapisovatel zrovna četl zápis ze schůze a vtom někdo bouchá na dveře a křičí: „Starosto a všeci, utíkejte rychle k nám, zeť bije našu Mařu a všeckých nás chce zabit, je strašně ožralý.“ Když členové komise pro veřejný pořádek

přišli, zeť pod vlivem alkoholu, s podepřenou hlavou o stůl, spal. Po probudění, předseda komise povídá: „Podívej sa chlapče, také sem sa s mojů pohádal, ale neotravuju s tým druhých, ženu nebij, mějte sa rádi a pamatuj si, jaký hopkal, taků potkal.“ Strýc Jung, chlap jako hora, dodali: „A jaků mala, taků dala.“ Všeci sme měli ruky na ústech, aby jsme se hlasitě nesmáli a nenarušili vážnost jednání. Abychom tam nešli zadarmo, strýc Jung mu dali jednu po hubě, ani zápis jsme o tom nedělali.

Ráno, když jsme přišli na radnici poslechnout rádio, starosta praví: „Vy ste mně to včera u Grufiků pěkně nadrobili. Mařa tady ráno křičela, že Franta nešel do práce, na jedno oko vůbec nevidí a že to tak nenechá a podruhé, aby jsme se do toho nepletli, že si to mezi sebou vyřídí sami. Abych ju umlčel, dal sem ji poukázku na povlečení na dvě postele.“ Až do roku 1950, kdy nebylo dostatek textilu a byl velmi drahý, dostávali obce od okresů poukázky na povlečení postelí pro sociálně slabé, kde bylo více dětí.

Pavel Popovský st.
Starý Poddvorov

Jak se dříve soudilo a trestalo

O tom, že se od nepaměti vraždilo, lou pilo, kradlo, lhalo a špekulovalo, bylo v historických knihách napsáno požeňnaně i zfilmované příběhy z dob dávných nám potvrzují, že naši předkové nejednali vždy jen čestně a spravedlivě, ale také tvrdě, krutě.

Počátkem 15. století měla města svoji vlastní soudní samosprávu a městskému soudu v našem kraji předsedal purkmistr. Nebylo-li možné při městském soudu rozhodnutí, předávala se oře vyšší instanci, jakou byl pro většinu měst a městeček a obcí na Moravském Slovácku, městských soud v Hradišti. Právo městské tehdy opravdu trestalo krutě.

Palič byl přivázán ke sloupu na řetěz, kolem sloupu nakladl kat hranici ze suchého proutí po níž mohl odsouzenec dokola běhati a při té jeho procházce ho kat kropil rozpáleným olejem. K večeru ho obtočil ohnivým řetězem a strhl ho do ohně. Jiný žhář byl nabodnut na rožeň, kropen vroucím olejem a od nohou opékán. Až se upekl, pak byl i s rožněm na postrach všem vztyčen a ukazován. Úmyslní žháři byli trestáni stahováním kůže za živa nebo nabodnutí na kůl a upečení. Pokud byli dopadeni při činu, byli na místě vřazováni do ohně.

I trest pro zloděje byl krutý. Krádež se trestala utržením tří prstů ohnivými kleštěmi, stržením dvou páسů kůže od plecí po ledví a rozčtvrcením za živa. Mistr kat, který byl považován za nečistého, měl za své výkony předepsané ceny. Za setnutí hlavy 1 zlatý 18 gr., za dvojženství a popravu čarodějnic 24 gr. Kat měl také v povinnosti čistivat město a chytat zatoulané psy.

Vinařství bylo začátkem 17. století na Mor. Slovácku velmi rozšířeno. Vinice byly zaneseny do horentních knih a podléhaly horenskému právu. Nad zachováním horenského práva bděla správa hor viničních s horným v čele. Horenská práva se dochovala z několika obcí /Bzenec, Rakvice, Němčičky, atd./ a jsou otištěna v zemském archivu. Horenské právo bylo velmi přísné. Na ztrátě hrdla se trestalo vstoupení do vinice dále než 3 kroky, uzmutí tří kolků z vinice a smrtí byl trestán i ten, kdo vstoupil do vinice s úmyslem krádeže a víno zralé kradl. Kdo vzal dva kolků, bylo mu vyrváno 5 liber masa z jeho těla nebo useknuta ruka. Kdo by honil zvěř koněm ve vinici, ztratí koně a zaplatí pět funtů vosku, kdo by víno z cizího šenkoval, bylo mu odebráno všechno víno, které vlastnil.

Vinařství se k nám rozšířilo z Rakous a také odvolání se podávalo k horenskému právu do rakouského Falkenštejnu. Názvosloví hor viničních i názvy jiné pochází z němčiny /Vincour, Perkknosn, Perkrecht/.

V roce 1667 - 73 byl sestaven soupis osad, ve kterých vinařství před bitvou bělohorskou vzkvétalo. V oblasti Hodonínska to byly Mutěnice, Hovorany, Dubňany, Morkůvky, Brumovice, Krumvíř, Šakvice, Rakvice, Dol. Bojanovice, Zaječ,

Rakvice, Kobylí, Bořetice, Němčičky, Kurdějov, Pavlovice, Trukmanice.

V soudnictví poddanském zaujímalo zvláštní postavení Lovecké právo, které soudilo pytláctví, násilnosti, polní a lesní krádeže, čarodějnictví. Lovecké právo soudilo však jen poddané, nikoliv šlechtu, ta podléhala právu zemskému. Pokud jeden druhého okřavil, měl zaplatit do tří dnů 4 gr. A kdyby pokutu nezaplatil, má jeho pán právo zajmout, ze stáda té vsi, pro sebe dva kusy hovězího dobytka. Soudní jednání se zapisovalo do černé knihy loveckého práva. Ortel se vynášel za přítomnosti zločince. Kat dostával za exekuci 16 gr. Bílých.

Loupilo se, kradlo, podvádělo, vraždilo, lhalo od nepaměti. I když naši předkové měli na zločince daleko přísnější metr, jak soudy dnešní, přesto, jak víme z historie, se žádným i sebehroznějším trestem nepodařilo lidstvo donutit k pokoře, slušnosti, ba nižádná přírodní katastrofa nebo válka nedovedla lidstvo k nápravě. Snad se to na čas podařilo známému krvežíznivému rumunskému hraběti Drákulovi, který po vítězném boji, v němž získal zpět své panství, trestal své poddané za sebe-menší přestupek nabodnutím na kůl a tak ve svém panství naprosto vymítal krádeže, vraždy, rvačky, lži, podvody, ovšem cena za tento způsob výchovy byla vysoká. Stála dvě stě tisíc životů a hrabě Drákula je dodnes považován za ďábla, za upíra, za zlo žijící v temnotách, za kterého jde strach ještě dnes.

Pohl Zdeněk

Bejvávalo, je a není

Je známo, že se kradlo od pradávna a nepomáhalo našim předkům, napravovat zloděje ani useknutím ruky, pokud byl zloděj chycen. Pokud by se sekaly ruce v dnešní době za krádež, moc málo lidí by jsme potkali s oběma rukama podél těla. Kolik jen druhů zlodějů se pohybuje kolem nás. Kapsáři, bytaři, kasaři, chataři, zloději aut, pytláci, zloději kol. Ti poslední jsou asi nejrozšířenější zlodějskou kastou u nás. Co jen kol se lidem ztratilo u hospod, u obchodů, na nádraží, před vlastními domy, ze dvorů, na poli. Kola pánská, dámská, stará, nová, opravená, na rozpadnutí, různých velikostí a barev a nepomáhalo ani zamykání kol i když zámek v obchodech byl nedostatek, používalo se kravských řetězů, těžkých visacích zámeků, ale nepomáhalo to, kola se kradla dál.

Strejc Jaroslav Průdek si tento nedostatek zámeků v obchodech vyřešil po svém. Když jel pracovat do svého vinohradu, který se nacházel hned vedle „Žlebu“ nebo „Hraniček“, kde cesta vedla hlubokým úvozem, po stranách porostlým šípkyvími keři a planými trnkami, položil si strejc svoje kolo na stráň a protože neměl zámek, zajistil si své kolo, koupené ještě před válkou, před zlodějem tak, že na přední brzdu zacvakl listeček, na kterém bylo napsáno: „Su ve vinohradě a hned se vrátím.“ Když se však po vykonané práci vrátil k místu, kam kolo položil, našel tam jen svůj listeček, na jehož druhé straně mu zloděj sděloval: „Su v příkluckej hospodě a nevrátím se vůbec.“

„Co sem měl dělat, co mě zbývalo,“ povzdechl si strejc Průdek „a představte si, to kolo tam u tej hospody opravdu stálo a čekalo na mě. Tož jsem si dal pivo a pomali sem šlapal dom. Nemohl to byt až zas tak špatnej člověk a musel mět velikú žízeň. Tak sem mu to odpustil.“

Byl to zloděj gentleman? I takoví se narodí, ale jsou vzácní. I když tento měl jistě velikou žízeň, žně tehda totiž byly na spadnutí, musíme uznat, že měl i vtip a to se už dnes nevidí a proto mu bylo správně odpuštěno, když mu dáme k dobru, že se vlastně nechtěl obohatit, ale jen přesunout ke studnici tekutin a tak si zachránit život.

I když, jak víme, se v době patnáctého století trestala krádež koně useknutím hlavy a kolo v naší době je stejně vykonný prostředek pro cestování, přesto v tomto případě bych zloděje nestrastal tak přísně, snad by se mohl potrestat jen podle dnešních benevolentních zákonů našeho státu.

Strejc Polda si vykračoval spokojeně z práce, když u kostela potkal cizího mladíka, který vedl krásné kolo. To kolo muselo být čerstvě koupené, protože barva zářila novotou do okolí a tak právě proto upoutala i slábnoucí zrak strejca Poldy natolik, že se zastavil. Kdo by se tehdy nezastavil. Vidět na ulici nové kolo, to byla v té době velká vzácnost. Na nové kolo se tehdy stály dlouhé fronty i když lidé stojící v těch frontách věděli, že do prodejny byly dodány jen tři kola. Proto se strejc Polda zastavil a v tom okamžiku zastavil i neznámý mladý muž. „Líbí se vám to pěkné kolečko, strejcu? Líbí se mě, sakra, moc se mě líbí. Neprodal bys ho? Máš mladý nohy, tož na co ty potřebuješ takový pěkný kolo? Dejte tři stovky a je vaše,“ vyřkl ohromující nabídku mladík.

„Tři stovky říkáš a neucukneš? Tož počkej chvíli, hned su zpátky.“ Strejc Polda rychle zaběhl pro peníze a štěstím bez sebe si s novým kolem vykračoval k domovu. Neušel však ani sto metrů a srazil se s, jdoucím pěškou, Jožkou. Ten se zastavil a překvapen povídá: „Strejcu, kde ste vzal to kolo? Kde bych ho vzal? Kúpil sem ho před chvílí. A kde? V obchodě? Nebo ste ho ukradl tady před hospodů? Co, ukradl!? Kúpil sem ho tady za tři sta korun a je moje.“ „To je moje kolo. Včera sem si ho dovezl z Hodonína a stál sem tam tři hodiny frontu a včil se mě to kolo ztratilo u hospody a co držíte vy, tož to je právě moje. Esli mě to kolo nedáte, tož zavolám policajty. Já mám od teho kola doma aj kupní lístek, aj záruční list. Máte ho aj vy?“ „Tož, nemám nic. Ani záruční list, ani peníze a zdá se mě, že už ani kolo. Tož tady ho máš a jed,“ smutně předával krásné nové kolo Jožovi a z koutku oka mu ukápla hořká slza. A tak během půl hodiny byl strejc Polda chudší o tři stovky - a že to tehdy byly velké peníze. A tomu zlodějovi tehdy neodpustil, protože se na jeho úkor obohatil a i když v něm bylo trochu vtípu, nebyl gentleman, ale obyčejný, mizerný zloděj a to se neodpouští. A takový člověk by se měl trestat podle zákonů 15. a 16. století.

Pohl Zdeněk

Pingu

(Vzpomínka na mou matku)

Nejen lidé mohou mít nevydařený a nešťastný start do života. I zvířata nejsou vždy dobře vybavena pro boj o život a o své místo na Zemi.

Chci vyprávět o káčátku - strakaté čince, protože při vzpomínce na ni vidím svou maminku a je to velmi úsměvný obrázek.

Bylo jaro před několika lety. Měli jsme u nás na návštěvě malé vnoučky z Pardubic a v neděli přijeli i bolearadští kluci. Po obědě uklízím v kuchyni a najednou cupy dupy, pod oknem drobotina se hrne domů. Ze všeho rámusu vyniká Kamilčin zoufalý křik: „Babičko, zachraň ho! Babičko, prosím tě, udělej něco.“ Je nás najednou plná kuchyň. Kamča stojí proti mně a tiskne ruce k hrudi. „Co se děje?“, divím se. Kamča rozevřela ty svoje ručičky hrabičky a já zírám na malé, zřejmě jednodenní káče, které mám zachraňovat. Mělo zavřená očka, leželo na boku na podlaze, kam je Kamča položila. Vypadalo jako utržená sasanka. Něžná, ale bez života. „Kdes ho vzala? Strýc ho nesl a říkal, že s ním jde plesknout, tak jsem ho prosila, ať mi ho dá. Ono žije! Babičko, prosím tě, pomoz mu!“ Beru to ubožátko do ruky a kapátkem pouštím do zobáčku vodu. Otevřelo jedno očko, ale hned zase zavřelo. Na zemi se převrátilo na záda a zůstalo ležet. Myslím si - konec. Ale pokračuji v záchranné akci. Po chvíli káče sedí s otevřenými očima a když mu ponořím zobáček do vody, polkne. Jásot. „Co bude papat?“ než se uvaří vejce, přinesu krabici, vystelu hadrem a ve skřini vyhrabu starou kožešinovou čepici. Převrátím ji chlupy dovnitř a káče má postýlku. No a navečer odjely děti domů s nadějí na úspěch, protože káče snědlo před nimi asi tři kousky vajíčka s kopřivou. Noc jsem probděla s káčetem v posteli. Hřála jsem je a jednou rukou držela peřinu, aby na ně nepadla. Další den už bylo jasné, že máme nového člena rodiny. Pohyboval se nejdřív v krabici, ale jak sil přibývalo, vyškřábal se ven. Spával v čepici a dostal jméno Pingu. Chodil totiž se vztyčenou hlavičkou jako večerníčkový tučňáček. Pingu brzy ovládl nejen kuchyň,

(Pokračování na str. 6)

(Dokončení ze str. 5)

ale když jsme večer zasedli v pokoji k televizi, dostavil se i Pingu a vybral si pro ten večer společníka. Vyškrábal se po noze Pepovi - ten ho chovával v rukou nebo mě na klín, nejradši ale babičce, které pod svetrem vylezl obvykle až pod bradu.

Za pár dní vypochoďoval náš malý strakatý panáček na zápraží. Belina hned pochopila, že tento malý tvoreček potřebuje ochranu a dovolila mu vyhřívát se na jejím břiše. Kocour dostal preventivně hadrem, sotvaže se objevil na žebří. Nevím, kdo první z naší rodiny vzal lepačku a začal Pinguškovi na zápraží lepat mouchy. Pingu čekal s nataženým zobáčkem a mlsal. Když přijeli boleradští kluci, dostali každý do ruky lepačku a bylo plno smíchu. Jednou jsem ale naše milé káče málem hodně předčasně připravila o život. Ochladilo se a Pingu pískal zimou. Zrovna jsem scedila velký hrnec brambor pro slepice a napadlo mě udělat v něm důlek, do něhož jsem posadila čepici s káčetem. Moment bylo ticho, ale pak se ozvalo naříkání. Tepla bylo příliš.

V ty dny se vylihla naše káčata. Pustili jsme kačenu s šestnácti žlutásky z kačeniho dvorečku na dvůr, kde se káčata mohla batolit mezi maliním a škubat travičku kolem chodníku. Pingu pobíhal po zápraží. Babička pronesla: „Už dělá

svinčik, kačena ho musí adoptovat!“ A ujala se realizace svého nápadu. Pingu za ní capkal ke kačení rodnice, ale ouha! Kačeně se strakatý cizinec nelíbil a byla tvrdě proti jakékoli komunikaci. Pingu dostal pohlavek, až udělal kotrmelec. „Já tě teda přesvědčím,“ rozlobila se babička. Přinesla jsem jí dlouhý prut, ona se uvelebila na staré studni a vypadala jako velký Leden v pohádce „O dvanácti měsíčkách“. Jenže svým kyjem nemávala nad ohýnkem, ale proti matce kačeně. Probíhalo to takto: Pingu se snažil vmísit mezi káčata, stará kačena vystartovala. Pingu uháněl k babičce - záchraně. Kačena za ním. A to už bylo slyšet až do kuchyně: „Ty opico, já ti dám!“ A kačena sem tam nějakou chytla. Vypadalo to ale dost beznadějně. Pingu nešťastně pípal a zmlkl jen u babičky na klíně. „Já tu potvoru zabiju,“ prohlašovala babička. Ale nestalo se. Někdy se podaří dětem přivést „k rozumu“ i rodiče - třeba kačení. Pingu měl najednou kamaráda. Jedno káče se k němu přidružilo a chodili spolu. I na zápraží na mušky, kontrolovat Belině misku, zkrátka „trhli se“. Kačena byla z toho zmatená. Její vlastní dítě jí utíkalo s tím vetřelcem. Pár dní broušila dvojice volně po zahrádce a ustananá kačení máma už toho měla dost.

Jednou jsem šla zavřít kačeny do chlívku a Pinguška dát do kra-

bice. Dívám se, kde sedí sám, ale dvůr je pustý. Kačena už seděla na kačením dvorečku - načechraná bouda a pod ní plno nožiček. Jak tak na ni hledím, kuk, černá hlavička vykukla z peří. Pingu měl mámu.

A dál už šel život, jak měl. Káčata vyrostla, Pingu taky obrostl peřím, a protože byl „ona“, naplnil se brzy i jeho osud. Jak to vždycky dělávám, popadla jsem ho opatrně, jednou časně ráno, pod paži a na našem popravčím špaluku jsem ho jednou ranou sekyrkou poslala do kačeniho ráje. Ani se nestačil probrat ze spánku. Určitě se do toho ráje dostal, protože zvířata se ani jinam dostat nemohou. Chovají se totiž tak, jak je příroda vede - žádná faleš a zloba, žádné intriky. A právě pro tohle bychom si jich my, lidi, mohli vážit. Některá zvířata máme jako kamarády, některé nám slouží k obživě, ale úplně všechna - malá i velká - doma i volně v přírodě si zaslouží naše pochopení a cit. Snažme se tedy, ať je pro ně život snesitelný, ať netrpí. Co potřebují, to většinou známe, o co prosí, to vyčteme z jejich očí. Jen se naučme z nich odezírat a dokažme se někdy i trochu přemoci, když je to potřeba. Zvířata kolem nás jsou našimi současníky na této planetě a bojují o přežití stejně jako my, lidé.

Oldřiška Švástová

Zanikne „Malovaný kraj“?

Někteří z Vás tento časopis již znají. Vy ostatní pak dovolu,te, abychom Vám jej aspoň několika větami přiblížili.

Malovaný kraj je nekomerční celobarevný dvouměsíčník o 32 stranách zaměřený na národopis a vlastivědu Slovácka. Najdete zde ale rovněž články o zajímavých osobnostech, muzeích a pamětních síních, dechovkách, archeologii, heraldice, filmovém umění, architektuře ... Na jihovýchodní Moravě asi neexistuje město či vesnice, jimž by někdy v periodiku nebyla věnována pozornost. Autory jednotlivých příspěvků jsou jak odborníci, tak laikové zajímající se o tradice svého domova.

Malovaný kraj byl založen už v r. 1946 skupinou nadšenců sdružených kolem autora řady dnes již zlidovělých písní Fanoše Hřebačky - Mikuleckého. Po několika letech vycházet přestal (z politických důvodů) a čtenářům se do rukou dostal až v r. 1969. Dnes mu zánik hrozí opět, jen důvody jsou jiné - ekonomické. Firma Moraviapress, a.s Břeclav, která jej letos vydává již dvanáctým rokem, periodikum nadále dotovat nehodlá. Ve snaze časopis zachránit bude ustanoveno

občanské sdružení, které požádá o finanční pomoc státní orgány. Další významnou možností, jak získat tolik chybějící peníze, je zvýšit počet odběratelů Malovaného kraje. Ze zkušeností víme, že naše periodikum je vhodným dárkem např. pro rodáky ze Slovácka žijící v jiných krajích naší vlasti nebo v zahraničí. Letos stojí jedno číslo 20 Kč, v roce příštím to pravděpodobně bude 35 Kč, tzn. Roční předplatné včetně poštovního bude činit 210 Kč. Suma zdánlivě vysoká, ovšem porovnáme-li to s cenami časopisů, jež denně vidíte v novinových stáncích...

Časopis lze koupit v některých novinových stáncích a knihkupectvích či objednat, a to písemně: Malovaný kraj, U Póny 3061, 690 02 Břeclav; telefonicky: 519 305 150 (305 121, 305 120); e-mailem: redakce@moraviapress.cz Na požádání Vám rádi zašleme výtisk na ukázkou.

PhDr. Eva Kovaříková
šéfredaktorka
Mgr. Vojtěch Urbančík
redaktor

Sumec

Když mě bylo kolem pěti roků, bál jsem se jít kolem kaluže. Starší kluci mě říkali: „Jak tam kluku vlezeš, je tam sumec a ukúsne ti sulínka.“ Našich doma jsem se styděl zeptat, tušil jsem, že je to něco strašného. Když jsme se doma v sobotu koupali v neckách, ve kterých mamička prala prádlo, naše děvčata Marie a Františka, když vylezli z vody, byly ke mně obráceny zády a ruky měly mezi nohama. Nevěděl jsem o co jde, ale dělal jsem to také tak. Na toho sumce jsem se zeptal s kamarádem Petrem jeho staršího bráchy Jože a ten nám řekl: „Kluci, možná k temu jednu donde, ale až narostete, sumec je veliký a včil by mu ešče nestálo za to otvírat tlamu na vašich sulínků.“ Ten nás potěšil! A my jak volí mu sbíráme u hospody špačky z cigaret. Joža myslil, že nám Julínci porostou, jak klásky po svatě Anně nebo hrozny ve vinohradě po dešti.

Voda do kaluže natáhla z jara při tání sněhu nebo po větši bouřce. Lidé tam ve žních máčeli povřísla, byli tam také rozeschlé škopiky a kádě a my děti jsme se tam učily plavat. Bylo to po první světové válce a my jsme nevěděli, koho máme večer na besedě poslouchat a hlavně komu máme věřit.

Strýc Ferda, když vykládali o vojně, to bylo: „Tratatata...“, až se okna třásla, obrázky ze stěn a mucholapky padaly. Já jsem se bál, že nám spadne chalupa. Vykládali, jak si chodili koncem války z rakousko - uherských zákopů k nepřítelům Rusům do zákopu, připalovat oheň do fajky, když jim zvlhly sirky a vypůjčovat si patrony do kverů.

Starí lidé říkali: „Za císaře pána bylo lepší, paklička tabáku za dva krejčary a máz piva za pět a byl pořádek, když cigáni v dědině kradli, starosta jich zavřel na pár dní do zvonice. Stařeček Kaláb zase říkali: „Dybych měl rola, byl bych starostů, ale že nic nemám, su enom hlůpý Kaláb.“

Ten sumec mě přece jen nedal pokoje a jednou večer při měsíčku, když tatínek besedoval s chlapama a kouřil před naším na lávce fajku a maminka doma koupala malou Lidušku, tiše jsem se vytratil z domu, šel jsem ke kaluži a tiše si říkal: „Jestli dnes při měsíčku neuvidím v kaluži sumce, tak tam není.“ Myslil jsem, že sumec ve dne spí někde u břehu pod vrhami a v noci loví. Něco přece žrát musí. Z povzdálí jsem obešel celou kaluž, viděl jsem, jak si vrby při měsíčku pouští vlasy do vody, měsíc, jak hádě prokluzuje mezi jejich copánky a češe je zlatým hřebenem. Tu slyším šplouchání vody u samého břehu pode mnou. „Ano je tady, už ho slyším, za chvíli ho uvidím a co bude dál, budu se bránit?“ Po chvíli děsného očekávání slyším: „Gá krk, gá krk.“ Sumec je rafinovaný, napodobuje kačeny, aby se ke mně dostal blíž. Chvilu čekám u samého břehu a v tom vidím pode stádo kačen, které se snaží dostat na břeh, ale vybraly si právě to nejstrmější místo, a tak se plazí na břeh po břichách. Některým se to už podařilo a setřásají vodu z peří. Jedna malá tam zůstala a volá o pomoc. To není volání, to je pláč!

Nečekal jsem, vyhrnul si modré barchantce po kolena a vlezl do vody. Kačenka cítila záchranu a plavala mě přímo do rukou. Dal jsem ji na břeh k ostatním a dál už nečekal. Cestou domů jsem si říkal: „Sumec v kaluži není, když ty

kačenky nesežral.“ Přišel jsem domů, právě se besedníci rozházeli. Tatíček vyklepal popel z fajky a volal: „Kde sa tůlás po nocách? Ále, ztratil sem křivák, ještě ve dne, tak ho hledám,“ řekl jsem.

A přece tam ten sumec byl. Bylo to o pár roků později, kdy hasiči, žáci, jsme s kamarádem Petrem dělali úklid na hasičské zbrojnici. Byli tam vyřazené protiplýnové masky. My jsme jednu masku sebrali a napadlo nás, vlézt do kaluže, nasunout ji uprostřed na kůl a vystrašit tím sumcem Jožu. Petr chtěl masku přivázat na drát, drát táhnout na vrbu, kde budeme vlezení a maskou potahovat. Ale pak se nám to zdálo nebezpečné, nevěděli jsme, jak bude Joža vyzbrojený, když do kaluže poleze. Co kdyby měl v ruce vidle nebo kopál a spatřil nás na vrbě. Mně napadlo udělat z husího péra pištálku a chraptivě z vrby zapískat. Petr se smál a říká: „Už vidím, jak si náš Joža pere v maštali podvlíkačky.“

Hned večer, když jsme tu masku dali do kaluže, jsme vzbudili Jožu na hůře, kde v létě spával. Petr ze žebřu křičí: „Jožo honem, v kaluži je sumec, viděli jsme ho, vezni kopál a idem naňho.“ Joža volal z hůry: „Smradi, chcete po tlamách, co budete?“ Když byl Petr pořád na žebři a křičel: „Jožo fakt, sumec je do zelena, má fůsa a váží tak metrák,“ Joža uvěřil, hodil na sebe vojenský „mantl“, pod kterým spal a jenom v podvlíkačkách jsme si to šinuli ke kaluži. Joža nám moc nevěřil a cestou nás měl stále v merku, vidle, které vzal postavené u maštale, měl obrátěně rožkama proti nám, to kdybychom chtěli utéct. Přišli jsme ke kaluži na břeh a z Jože vyletělo: „Jeminkote, opravdu vidím tlamu!“

Joža se bál a šel do hospody pro posilu. Já s Petrem jsme zatím vylezli na vrby a čekali, co se bude dít. Slyšeli jsme až z hospody, jak se chlapi Jožovi smějí, nevěří, že je v kaluži sumec a sázejí se s ním o čtvrtku piva. Petr dostal na vrbě strach, když si vzpomněl, že Joža sázku prohraje a říká: „Náš Joža mě doma zabije.“ Chtěli jsme tu masku vzít, ale bylo už pozdě. Slyšeli jsme řev, který se blížil ke kaluži. Z vrby jsme viděli, jak si pár odvážlivců svléká gatě a za povzbuzení těch na břehu, s vidlemi v rukou, se blíží k sumcovi. V tom jsem chraptivě zapískal na husí brko. Za řevu všichni vyletěli na břeh. Joža se smál, byl na koni, myslil, že čtvrtku piva vyhraje.

Chlapi se vrátili do hospody, dali si po štamprli, šli zase ke kaluži a to už byla na nohou celá dědina. Já s Petrem jsme slezli z vrby a schovali se do křoví. Za chvíli jeden nejudatnější, který opatroval obecní plemeniky - býky, kance a kozly, píchl vidlemi do sumce a třepal nad hlavou gumovou maskou.

Joža z toho měl ostudy po dědině na dva kabáty, dlouho mu chlapi v hospodě říkali „Joža sumec“. Druhý den z toho byli soudní dozvuky u starosty. Joža nechtěl tu čtvrtku piva zaplatit a vymlouval se na mně a na Petra. Ve škole jsme z toho měli vyšetřování, ale že jsme byli hasiči, tak jsme ani tu dvojku z mravů nedostali.

Joža za to Petra zlískal hned ráno doma v maštali a mě také, za pár dní v dědině. Sbírali jsme Jožovi špačky, on se bez nás neobešel, tak jsme se za pár dní zase skamarádili.

(Dokončení ze str. 5)

ale když jsme večer zasedli v pokoji k televizi, dostavil se i Pingu a vybral si pro ten večer společníka. Vyškrábal se po noze Pepovi – ten ho chovával v rukou nebo mě na klín, nejradši ale babičce, které pod svetrem vylezl obvykle až pod bradu.

Za pár dní vypochoďoval náš malý strakatý panáček na zápraží. Belína hned pochopila, že tento malý tvoreček potřebuje ochranu a dovolila mu vyhřívat se na jejím břiše. Kocour dostal preventivně hadrem, sotvaže se objevil na žebří. Nevím, kdo první z naší rodiny vzal lepačku a začal Pinguškovi na zápraží lepat mouchy. Pingu čekal s nataženým zobáčkem a mlsal. Když přijeli bolederští kluci, dostali každý do ruky lepačku a bylo plno smíchu. Jednou jsem ale naše milé káče málem hodně předčasně připravila o život. Ochladilo se a Pingu pískal zimou. Zrovna jsem scedila velký hrnc brambor pro slepice a napadlo mě udělat v něm dúlek, do něhož jsem posadila čepici s káčetem. Moment bylo ticho, ale pak se ozvalo naříkání. Tepla bylo příliš.

V ty dny se vylíhla naše káčata. Pustili jsme kačenu s šestnácti žluťásky z kačeniho dvorečku na dvůr, kde se káčata mohla batolit mezi maliním a škusbat travičku kolem chodníku. Pingu pobíhal po zápraží. Babička pronesla: „Už dělá

svinčík, kačena ho musí adoptovat!“ A ujala se realizace svého nápadu. Pingu za ní capkal ke kačení rodince, ale ouha! Kačeně se strakatý cizinec nelíbil a byla tvrdě proti jakékoli komunikaci. Pingu dostal pohlavek, až udělal kotrmelec. „Já tě teda přesvědčím,“ rozzlobila se babička. Přinesla jsem jí dlouhý prut, ona se uvelebila na staré studni a vypadala jako velký Leden v pohádce „O dvanácti měsíčkách“. Jenže svým kyjem nemávala nad ohýnkem, ale proti matce kačeně. Probíhalo to takto: Pingu se snažil vmísit mezi káčata, stará kačena vstartovala. Pingu uháněl k babičce – záchraně. Kačena za ním. A to už bylo slyšet až do kuchyně: „Ty opico, já ti dám!“ A kačena sem tam nějakou chytla. Vypadalo to ale dost beznadějně. Pingu nešťastně pípál a zmlkl jen u babičky na klíně. „Já tu potvoru zabiju,“ prohlašovala babička. Ale nestalo se. Někdy se podaří dětem přivést „k rozumu“ i rodiče – třeba kačení. Pingu měl najednou kamaráda. Jedno káče se k němu přidružilo a chodili spolu. I na zápraží na mušky, kontrolovat Belině misku, zkrátka „trhli se“. Kačena byla z toho zmatená. Její vlastní dítě jí utíkalo s tím vetřelcem. Pár dní brousil dvojice volně po zahrádce a ustananá kačení máma už toho měla dost.

Jednou jsem šla zavřít kačeny do chlívků a Pinguška dát do kra-

bice. Dívám se, kde sedí sám, ale dvůr je pustý. Kačena už seděla na kačením dvorečku – načechraná bouda a pod ní plno nožiček. Jak tak na ni hledím, kuk, černá hlavička vykoulkla z peří. Pingu měl mámu.

A dál už šel život, jak měl. Káčata vyrostla, Pingu taky obrostl peřím, a protože byl „ona“, naplnil se brzy i jeho osud. Jak to vždycky dělávám, popadla jsem ho opatrně, jednou časně ráno, pod paži a na našem popravčím špalku jsem ho jednou ranou sekyrkou poslala do kačeniho ráje. Ani se nestačil probrat ze spánku. Určitě se do toho ráje dostal, protože zvířata se ani jinam dostat nemohou. Chovají se totiž tak, jak je příroda vede – žádná faleš a zloba, žádné intriky. A právě pro tohle bychom si jich my, lidi, mohli vážit. Některá zvířata máme jako kamarády, některé nám slouží k obživě, ale úplně všechna – malá i velká – doma i volně v přírodě si zaslouží naše pochopení a cit. Snažme se tedy, ať je pro ně život snesitelný, ať netrpí. Co potřebují, to většinou známe, o co prosí, to vyčteme z jejich očí. Jen se naučme z nich odezírat a dokažme se někdy i trochu přemoci, když je to potřeba. Zvířata kolem nás jsou našimi současníky na této planetě a bojují o přežití stejně jako my, lidé.

Oldřiška Švástová

Zanikne „Malovaný kraj“?

Někteří z Vás tento časopis již znají. Vy ostatní pak dovolte, abychom Vám jej aspoň několika větami přiblížili.

Malovaný kraj je nekomerční celobarevný dvouměsíčník o 32 stranách zaměřený na národopis a vlastivědu Slovácka. Najdete zde ale rovněž články o zajímavých osobnostech, muzeích a pamětních síních, dechovkách, archeologii, heraldice, filmovém umění, architektuře ... Na jihovýchodní Moravě asi neexistuje město či vesnice, jimž by někdy v periodiku nebyla věnována pozornost. Autory jednotlivých příspěvků jsou jak odborníci, tak laikové zabývající se o tradice svého domova.

Malovaný kraj byl založen už v r. 1946 skupinou nadšenců sdružených kolem autora řady dnes již zlidovělých písní Fanoše Hřebačky – Mikuleckého. Po několika letech vycházet přestal (z politických důvodů) a čtenářům se do rukou dostal až v r. 1969. Dnes mu zánik hrozí opět, jen důvody jsou jiné – ekonomické. Firma Moraviapress, a.s Břeclav, která jej letos vydává již dvanáctým rokem, periodikum nadále dotovat nehodlá. Ve snaze časopis zachránit bude ustanoveno

občanské sdružení, které požádá o finanční pomoc státní orgány. Další významnou možností, jak získat tolik chybějící peníze, je zvýšit počet odběratelů Malovaného kraje. Ze zkušeností víme, že naše periodikum je vhodným dárkem např. pro rodáky ze Slovácka žijící v jiných krajích naší vlasti nebo v zahraničí. Letos stojí jedno číslo 20 Kč, v roce příštím to pravděpodobně bude 35 Kč, tzn. Roční předplatné včetně poštovného bude činit 210 Kč. Suma zdánlivě vysoká, ovšem porovnáme-li to s cenami časopisů, jež denně vidíte v novinových stáncích...

Časopis lze koupit v některých novinových stáncích a knihkupectvích či objednat, a to písemně: Malovaný kraj, U Póny 3061, 690 02 Břeclav; telefonicky: 519 305 150 (305 121, 305 120); e-mailem: redakce@moraviapress.cz Na požádání Vám rádi zašleme výtisk na ukázkou.

PhDr. Eva Kovaříková
šéfredaktorka
Mgr. Vojtěch Urbančík
redaktor

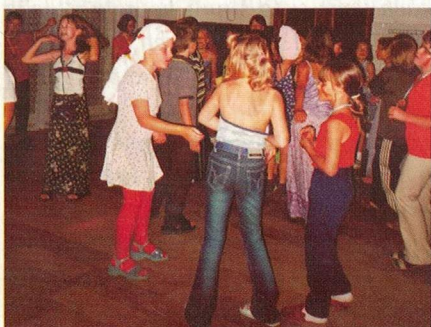
ŠKOLA V PŘÍRODĚ - VALAŠSKÁ SENICE 2.6. - 7.6.2003

Očima žáků 3. a 4. třídy ZŠ a MŠ Rakvice

PONDĚLÍ

Ráno jsme došli ke škole a v 8 hodin jsme nasedli do autobusu a frčeli na horskou chatu v Beskydech a ta se jmenuje Selanka. Ten den jsme dostali amulety a stali jsme se indiány. Jsou tři skupiny indiánů, Divočáci se zelenými amulety, druzí se jmenují Šedí vlci a třetí Bílí orli. Pak nám paní učitelky dávaly na dveře kočky v botách a prasátka nebo chlívěk s prasaty. Potom byla diskotéka a po ní jsme šli spát. **(Bára Bohmová, 4. třída)**

ÚTERÝ

V úterý jsme tancovali na chodbě. Byla to ranní rozcvička. Byla dobrá snídaně. Po obědě jsme se koupali v bazénu. K večeru jsme šli zase do lesa, kde jsme měli rozšířovat tajnou zprávu. U chaty se hrála vybíjená. Hráli třetíci a čtvrtáci. Ze začátku jsme prohrávali, ale nakonec jsme stejně vyhráli. Potom se hrálo na schovku. Všichni se šli schovat, ale objevily se krávy. Nic se nestalo.

(Monika Bednaříková, 4. třída)

V úterý nás vzbudila hudba. Některé děti se vzbudily a šly tancovat, někteří byli ospalí a nešli tancovat. Ráno jsme se učili. V odpoledním klidu jsme se šli koupat.

Potom jsme šli do ohrady kde byly krávy, ale hodně daleko. Šli jsme hrát na schovku. Denisa pikala a všichni se schovali. Denisa zapikala pár děcek, přišly krávy a děcka se rozutekly.

(Martina Lísková, 3. třída)

STŘEDA

Ve středu ráno jsme opět cvičili. Potom nastalo učení mučení. Učili jsme se prvouku a jazyk český. Ve 12 hodin byly výborné pěry s cukrem, skořicí a smetanou. Po poledním klidu jsme se šli koupat do bazénu. Potom zalezlo sluníčko a my jsme se museli jít obléct. V chatě jsme všichni dostali indiánské čelenky a při šipkované jsme si je zdobili rostlinkami. Potom byl táborák a na něm jsme hráli hru Vadí, nevadí a paní učitelka Straková musela skočit do bazénu. Po táboráku byla stezka odvahy. Nakonec jsme šli všichni do postele. **(Klára Vymazalová, 3. třída)**

ČTVRTEK

Ráno byla rozcvička, pak snídaně, učení, svačina, učení a oběd. Po obědě jsme se šli koupat. Po koupání jsme měli branný závod. Bylo v něm 8 úkolů. První úkol rozeznat rostliny, druhý úkol trefit se do stromu, třetí úkol např. vypsát 6 zvířat z vyjmenovaných slov, čtvrtý úkol poskládat jako puzzle rozvrh hodin, pátý úkol bylo skákání přes švihadlo, šestý úkol rozeznat stromy, sedmý rozluštit Morseovku a osmý úkol najít jednu rostlinu, kterou známe. Až jsme se vrátili, tak jsme hráli schovku. Pak jsme se šli vykoupat a spát. Asi v 10 hodin večer šlo strašidlo. Jakub si myslel, že jsou to ohňostroje, pak tam podle něho bučela kráva a až se podíval za závěs... tak zajčel a překotil se na postel. **(Ondra Švásta, 4. třída)**

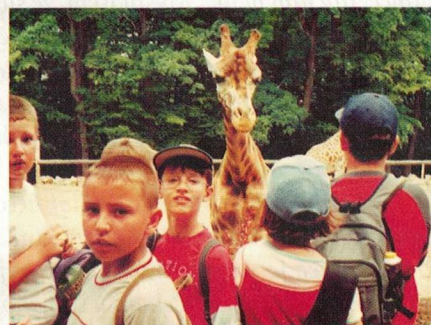

PÁTEK

V pátek jsme měli krátkou rozcvičku, protože jsme jeli do ZOO Lešná. Měli jsme jet už v 9 hodin, ale autobus měl hodinu zpoždění. Mezi tím jsme hráli hru Pako. Až pro nás autobus konečně přijel, tak jsme nasedli a jeli. V ZOO jsme se dívali na slony, jak se krmí a také na lachtany. Až jsme prošli celou ZOO, narazili jsme na obrovskou gorilu a ta se moc podobala člověku. Potom jsme kupovali dárečky a byli jsme na průlezkách. Jakmile jsme vyšli ze ZOO a nasedli do autobusu, začalo pršet. Když jsme přijeli na chatu, balili jsme se. Večer byla diskotéka a maškarní ples. **(Katka Horáčková, 3. třída)**

Na druhý den, v pátek, jsme měli rozcvičku na které bylo i strašidlo, co nás v noci strašilo. Po rozcvičce jsme se nachystali do ZOO. Jeli jsme hodinu do Lešné. Bylo tam plno hezkých zvířat. Viděli jsme, jak se krmili sloni. Na cestě zpátky byla bouřka, ale hned to přešlo. Na chatě nám paní učitelky pomohly s balením. Potom jsme si nasadili masky, protože byla maškarní diskotéka.

(Monika Bednaříková, 4. třída)

SOBOTA

V sobotu skončilo dobrodružství. Ráno jsme čekali na autobus, který nás odvezl domů.

A takhle jsme tam žili !!!

Společně s paní Ivou Neuvirtovou jako zdravotnicí, Renatou Lauterbachovou, Jitkou Rampáčkovou a Kateřinou Strakovou.

ZPRÁVA ODDÍLU KOPANÉ

Kouba Cup

Ve dnech 20. - 22.5. 2003 se na hřištích v Rakvicích, Velkých Pavlovicích, Hustopečích uskutečnil turnaj 15letých nejlepších hráčů z každého kraje ČR. V Rakvicích, v areálu Na trávníkách, byla odehrána skupina „C“, ve složení krajů: Pražský, Jihočeský, Olo-moucký, Jihomoravský, Liberecký. Hrál se systémem každý s každým. Celkovým vítězem skupiny „C“ se stal překvapivě kraj Liberecký, který v zápase o 1.místo porazil Pražský výběr 2:1. Diváci mohli na vlastní oči vidět budoucí hvězdy české kopané.

- Pořadí: 1. Liberecký kraj
2. Pražský kraj
3. Olomoucký kraj
4. Jihočeský kraj
5. Jihomoravský „B“

V malém finále hraném na hřišti v Rakvicích o 7. a 9. místo zvítězil kraj Jihomoravský „A“. Celkovým vítězem turnaje se stal kraj Středočeský. Na hřišti v Rakvicích byli vyhodnoceni nejlepší jednotlivci z každého kraje. Ceny předal starosta obce Petr Vajbar. Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří se na této akci podíleli a věnovali zde

spoustu volného času. Samozřejmě také sponzorům, kteří měli své reklamy umístěné ve sportovním areálu a přispěli tak na činnost kopané v Rakvicích. Byli to: Mikro Rakvice, Nábytek Škarek, Atex, Truhlárství Sláma, Limaco, VHS, Ok Ateliér, Zepro Přítluky, Réva plus, Hantály Velké Pavlovice, Čerpací stanice Malinka, Hutní materiály Břeclav.

K dnešnímu dni bylo od počátku roku odpracováno více než 300 brigádnických hodin, dokončila se fasáda na kabinách, včetně nátěru, na které se velkou měrou podílel Zdeněk Hochman se svými zaměstnanci. Prováděli jsme veškeré úklidové práce k přípravě budování nového areálu. Provedla se také interiérová úprava včetně nátěru dveří, úpravy klubovny, opravy dveří. Chtěl bych opět poděkovat těm, kteří se těchto brigád zúčastnili.

Prioritou jarní části se stalo „A“ mužstvo, které po podzimní části ztrácelo na vedoucí Popice 7 bodů. Nyní po 11 ode-

hraných kolech jarní části se mužstvo dostalo na 1. místo, kdy na jaře ztratilo pouze 2 body za remízu v Kobylí. Velkou zásluhu na tomto úspěšném tažení má celý tým s trenérem Z. Rampáčkem, ale také vynikající výkon Petra Formana, který je u nás na hostování z Moravanu Lednice.

U dorostu také došlo k výraznému zlepšení, kdy tým pod vedením p. Pátka ml. A p. Pátka st. Podávají stabilní výkony a drží momentálně 5. místo. Ne příliš dobré výkony podává „B“ mužstvo, které momentálně obsadilo předposlední místo ve IV. Třídě, ale věříme ve zlepšení v nastávající sezóně.

Za oddíl kopané L. Sláma

POZVÁNKA

5.7. - Pohárový turnaj - starší páni

Sokol Přítluky
Slavoj V. Pavlovice
ABC Bráník
Sokol Rakvice

2.8. - Memoriál Františka Steinbachera

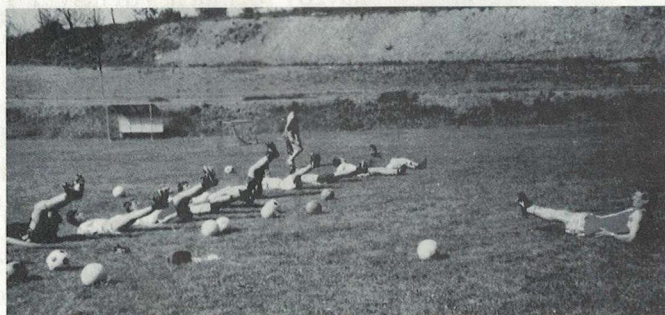
Sokol Rakvice
Slavoj Podivín
Sokol Přítluky
Hraničář Staňkov

23.8. - KOZEL CAP - turnaj hospodských štamgastů

Soustředění

TJ Sokol Rakvice oddíl kopané má nyní tři oddíly žáků - přípravku, mladší a starší žáky. Do přípravky chodí asi 15 kluků, kteří momentálně žádnou soutěž nehrají, pouze trénují. V této sezóně se základna do žádné soutěže nepřihlašovala, ale do příští se již přihlásí! Přejeme jim hodně fotbalových zážitků a mnoho vyhraných zápasů.

Žáků, kteří jsou spojeni s přítluckými, je dohromady asi 40. Možná se vám to zdá hodně, ale znáte to. Někteří trénují víc, jiní méně. Někteří onemocní a někdy je pak problém poskládat optimální jedenáctku. Žáci hrají nyní okresní přebor. A jak se jim vede? Jak kdy. Na podzim vyhrávali více starší, na jaře se to otočilo a víc se daří

mladším. Celkově se drží ve druhé polovině tabulky. Nemyslete, že kluci hrají jen fotbal, chceme se s vámi podělit i o jejich mimo fotbalové aktivity.

V prosinci jsme měli rozloučenou se starým rokem, která se konala v Přítlukách v pohostinství manželů Hyclových. Před večerí, kterou dostal každý hráč, bylo hodnocení celého podzimu. Všichni trenéři řekli, co se jim líbilo a co méně. Své názory řekli i hráči a tak nerozběhla pěkná diskuse. Dokonce jsme měli i kulturní vložku ve formě veršovaného hodnocení. Kousek z toho vám předkládáme.

Dneska si myslíte,
že fotbal hrát umíte,
ale i ten Rosický
nebyl fotbalista od vždycky.
Byla za tím velká píle
a na hřišti strávené, dlouhé chvíle.
Ten, kdo se fotbalu nebrání,
nejen že nudu zahání,
taky se věnuje sportu více
a má zážitků na tisíce.
A po škole a po práci
užije si legraci.
Vždyť fotbal to je hra,
kde je radost, když se vyhrává,

kde je smutek, když i prohra přijde,
kde je štěstí, když ta výhra vyjde,
kde je zlost a vztek,
když se hraje na pendrek.
A teď k vám, páni trenéři.
Ať vám oči vždycky zazáří,
když kluci vstřelí gól,
pochvalte je jako hrom,
však to nedělejte nadarmo,
ale bohužel zadarmo.
Dovolte mi hráči a trenéři milí,
abych Vám řekla v tuto chvíli,
jakou radost mám,
že můžu fandit právě vám.

(Pokračování na str. 10)

Další z aktivit bylo soustředění, které se konalo 8. - 12. května 2003 v Horních Bojanovicích. Hned po příjezdu jsme zjistili jednu nepříjemnou věc. Nebylo pití. Díky firmě LIMACO, která nám darovala sirupy, byla tato nepříjemnost zažehnána a soustředění mohlo proběhnout dobře. Hoši téměř celé dny trénovali, až mě jich bylo někdy líto. Ale klukům to nevadilo, i přes velké horko srdnatě kopali na branku, učili se házet auty, přihrávky, stopovat míče, atd., atd. V pátek večer kluci přišli s tím, zda by si mohli udělat diskotéku. Samozřejmě byla schválena a vůbec nevadilo, že tam nejsou žádné holky. Zatancovali jsme si až, až. Hoši předvedli své taneční umění, které pak předvedli i trenéři (alespoň někteří).

Sobota byla oddechová. Dopoledne se šlo jen tak lehce na hřiště a odpoledne na procházku. Měla to být taková malá procházka. Vešli jsme za vesnici a trenér F. Tomek řekl: „Na každém rozcestí doleva a dojdeme zase do dědiny.“ Jenže těch rozcestí bylo čím dál víc a dědina stále v nedohlednu. Kluci už začali pomalu remcat. No, musím se přiznat, že i nám se to už zdálo nějak dlouhé. Nakonec jsme přece jen do dědiny přišli a měli jste slyšet, když trenér řekl: „A teď jdeme zpátky.“ Ne, nešlo se. Večer nám hoši připravili malé překvapení. Před ubytovnou se postavili do řady a na raz, dva, tři, sundali trika. Na hrudi měli každý napsané jedno písmeno a dohromady vznikl nápis TJ Sokol Rakvice, ani na raka nezapomněli.

Vrcholem celého soustředění byl nedělní zápas okresního přeboru s Lokomotivou Břeclav. I když toho kluci měli určitě plné zuby, dali do zápasů všechno a oba dva vyhráli. Byla to ta nejlepší odměna pro všechny a ujištění, že se celé soustředění nedělá nadarmo.

Všechny naše aktivity, ať už na hřišti nebo mimo něj, by se neuskutečnily nebýt obětavosti některých rodičů, kteří nás vždy s ochotou odvázejí ať na zápasy, tak na soustředění. Všem moc děkujeme.

Dále bychom chtěli poděkovat i Pekařství pi Kocmanové, díky jejich darovaným rohlíkům, dostávali kluci po domácích utkáních párek v rohlíku.

Žádná činnost se neobejde bez financí. Díky ochotě sponzorovat naše oddíly žáků, jsme mohli nastupovat

v pěkných dresech, udělat ukončenou a i soustředění. Jsou to tito sponzoři: Čerpací stanice Malinka, MIKRO, Klempířství Lukeš, Oprava ledniček Lukeš Pavel, Autoopravna Sítek František, Stolařství Sláma, Průdek Radek, Binder Hynek, Šikula Miloš, Polášek Jaroslav,

staří páni Sokola Rakvice, TJ Sokol Rakvice, TJ Sokol Přítluky, MS myslivců Přítluky a MS rybářů Přítluky.

Všem patří naše velké poděkování. Určitě patří uznání i všem trenérům, kteří si vždycky našli čas na tréninky i na zápasy. Jsou to Průdek Zdeněk, Tomek František, Pohl Božek a Blažek Karel ml. Všem přeji moc a moc vyhraných zápasů a co nejméně branek v jejich sítích.

Ruberová M.

Vzpomínka na pana Libora Gabriela

Bohužel, jak už to v životě bývá, potkala nás i smutná událost. Museli jsme se navždy rozloučit s trenérem starších žáků, panem Liborem Gabrielem. Zemřel 7. května 2003 po dlouhé a těžké nemoci. Dva roky trénoval starší žáky. I když jsme všichni o jeho nemoci věděli, nepočítali jsme, že

bude tak zlá a zákeřná. Jeho odchodem jsme ztratili ne jenom trenéra, ale především dobrého kamaráda. Nikdy na něho nezapomeneme a každé naše vítězství bude i jeho vítězstvím, protože trénování bylo jeho potěšením a určitě za sebou nechal kus poctivé práce.

Čest jeho památce.

Za TJ Sokol Rakvice, Ruberová M.

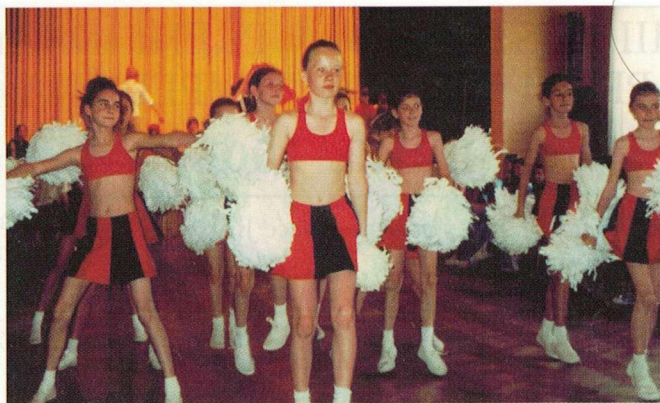
Mažoretky - Rakvice

Je konec dalšího školního roku a my vás chceme seznámit s tím, co všechno přinesl do života mažoretek.

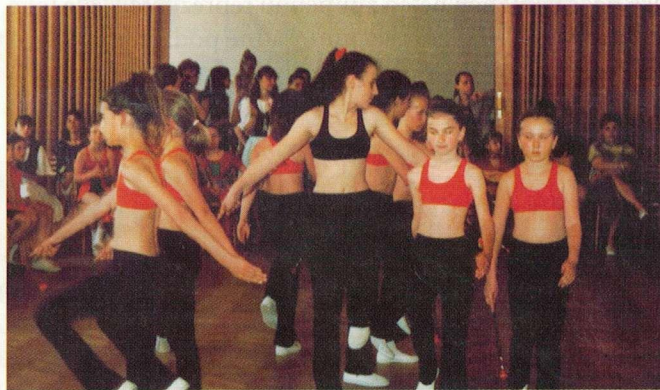

V září přišla do 1. třídy nová děvčata, která měla svoji premiéru v prosinci na Vánoční akademii se skladbou „Sluníčko“. Zde se představily i ostatní mažoretky s vystoupením „Sandokan“ a „Bob“. Následovalo vystoupení na školním a maškarním plese, jarní soustředění, vystoupení na fotbalovém turnaji v Rakvicích. V Hustopečích jsme byli na taneční přehlídce KROK SUN KROK a ve Valticích na slavnostech, kde se představily mažoretky z celého okresu. S mažoretkami z Valtic a Moravské Nové Vsi jsme tento rok ukončili zájezdem do Chorvatska, kde děvčata vystupovala na slavnostech, jež se konají u příležitosti otevření letní sezóny. Podrobnosti napíšeme v příštím čísle.

Aby se vystoupení mažoretek divákům líbilo, musí děvčata poctivě týden, co týden trénovat. Ke svým

aktivitám potřebují také finanční prostředky na kostýmy, cestovné, startovné i zmiňovaný zájezd do Chorvatska.

Jedna z možností, jak je získat bylo organizování sběru papíru a železného šrotu. Chceme poděkovat nejen samotným mažoretkám, rodičům, škole, zemědělskému družstvu Rakvice, Obecnímu úřadu Rakvice, ale i Vám, občanům Rakvic, za pomoc při této sběrové akci.

Renata Jedličková a Dana Lacinová

Festival porozumění 2003

Pro spoustu lidí v Rakvicích byla sobota 17. května normálním dnem, kdy se vstane a jde do vinohradu nebo do řepy. Ovšem pro členy tanečního souboru SIMONI to tak nebylo.

Se svoji kolegyní L. Látalovou jsme již v prosinci 2002 vypracovaly projekt pod názvem „Festival porozumění“ a dostaly jsme na něj finanční příspěvek od Ministerstva kultury ČR a Obecního úřadu v Rakvicích. Projekt byl založen na společném odpoledním vystoupení tanečního klubu Simoni a pěveckého souboru Pastelka s houslistou z dětského domova z Humpolce. Velké procento vystupujících hostů byli Romové. Cílem festivalu bylo ukázat, jak si mohou porozumět děti z rozdílných sociálních poměrů i etnik.

Z Humpolce k nám zavítalo celé osazenstvo dětského domova. Účinkující účastníci festivalu spolu s rakvickými kamarády připravovali dopoledne

program, zatímco druhá část zájezdu obdivovala valtický zámek. Na oběd se všichni sešli v jídelně naší školy.

Odpoledne proběhl vlastní program „Festivalu porozumění“, který byl velmi

pěknou ukázkou spolupráce rakvických a humpoleckých dětí. Vystoupení se rychle střídala a o přestávce si přítomní diváci mohli prohlédnout výstavku prací našeho klubu Pampeliška. Celá akce vyvrcholila společně zpívanou romskou písní s názvem „Romea“. Bylo to velmi

dojemné a všichni jsme mohli být svědky onoho porozumění, které vládlo celému festivalu.

Doufám, že budeme moci akce podobného typu zopakovat a děkujeme všem, kteří přišli tanečníky i zpěváky podpořit svým potleskem. Trochu nás mrzí malá účast „dospěláků“, ale věříme, že se na příští festival přijdou podívat i ti, kterým to letos nevyšlo.

Nakonec bych touto cestou chtěla poděkovat obecnímu úřadu, za poskytnuté finanční prostředky, panu řediteli školy J. Vyslouzilovi, za organizační podporu akce, našim milým kuchařkám, za výborný oběd a v neposlední řadě manželům Krůzovým, za poskytnuté dárečky pro děti.

Za všechny SIMONY se na další spolupráci těší jedna z vedoucích souboru

Dagmar Břečková.

III. FESTIVALOVÁ PŘEHLÍDKA PRACÍ KLUBU PAMPELIŠKA JIŘICE 2003

Již po třetí se v malebné vsi Jiřicích u Humpolce konala na konci května „Festivalová přehlídka prací klubu Pampeliška“, které se účastní práce v oborech tanec, hudba, zpěv. Taneční soubor SIMONI se svými choreografiemi „Country a la Skotsko“ a „Děti ulice“ odjel, jako každý rok, na tuto akci reprezentovat naši obec i školu. Jsme dlouholetými členy celostátního klubu Pampeliška a tyto společné víkendy s ostatními kluby pro nás znamenají nejen zmíněnou reprezentaci, ale také setkání s přáteli. Letos se mimořádně podařilo počasí, a tak vám můžeme atmosféru celých dvou dnů přiblížit na pěkných fotografiích. *D. Břečková, L. Látalová*

Zpráva Jezdeckého klubu Rakvice

Letošní jezdeckou sezonu jsme zahájili účastí na distančních závodech ve Zbraslavi u Brna. Za JK Rakvice startovaly dvě jezdkyňe s mladými koňmi, pro které to byla v hlubokém, blátivém terénu tvrdá premiéra. Celý den bylo škaredé počasí a všichni byli rádi, když závody skončily a jelo se domů. Získali jsme šesté a osmé místo. Což je pro koně startující prvním rokem pěkný začátek.

31. května 2003 uspořádal i náš klub závody a díky sponzorům a přátelům z klubu YMCA Rakvice jsme vše zvládli velmi dobře. Mrzí nás, že se našli i takoví, kterým sport nic neříká - přeměrovali a likvidovali nám značení tratí. Díky nim byli někteří jezdci vyloučeni, protože bloudili a nedojeli v určeném čase.

Zúčastnilo se asi 25 koní a jezdců nejen z Moravy, ale i ze západních a jižních Čech a od Prahy. Naše koně jeli distanční jízdu na 20 km, protože při množství práce na přípravách závodů nezbyl čas na pořádný trénink.

V nejvyšší soutěži - dostihu na 80 km dojeli do cíle jen dva koně, ostatní byli bohužel ze zdravotních důvodů vyloučeni. Na 1. místě se umístil pan Široký ze Zbýšova u Brna na koni Manfréd. Druhý byl pan Zoubek z Kozlova u Křižanova na koni Falkon. Cena kondice nebyla u tohoto dostihu udělena, protože koně nevypadali zrovna fit. Na vysvětlenou - u těchto závodů mají rozhodující slovo veterinární lékaři, kteří hodnotí kondici koní. Dvě hodiny po dojezdu posledního koně v soutěži je závěrečná veterinární prohlídka a teprve potom rozhodčí podle podkladů z kontrolních stanovišť a posouzení veterinářů určí pořadí jezdců.

Dostih na 60 km se nekonal pro malou účast - musí být alespoň tři jezdci.

V dostihu na 40 km zvítězila jezdkyňe Peštová na arabském koni Al Shaklan z Kozlova u Křižanova. Cenu kondice si odvezl pan Hervert na klisně Elsa, který startoval za Likoli Litoměřice.

V jždě na 20 km, kde startovalo 10 koní zvítězila jezdkyňe Hanušová na koni Korádo z JK Pastviny Pilníkov. Za JK Rakvice byl nejlepší jezdec Rosinec na klisně Valentine - obsadil 4. místo. Na

5. místě byla jezdkyňe Nachtigalová na Valátovi, který byl současně ohodnocen veterináři nejvyšším možným počtem 30 bodů za kondici. Další náš kůň Toxin s jezdkyňí Zapletalovou se umístil na 7. a klisna Laidy s jezdkyňí Průdkovou na 8. místě.

Mám-li hodnotit tyto závody, myslím, že dopadly dobře. Jak jezdci, tak i veterináři a rozhodčí byli spokojeni. Líbilo se jim prostředí v jezerech, dobré zázemí v Kačenárně a hlavně kvalitní tratě. I když závody tohoto typu nejsou pro diváky příliš atraktivní, chceme do budoucna zlepšit propagaci, abychom je mohli přiblížit co největší veřejnosti. Ještě jednou díky všem sponzorům a přátelům, kteří nám pomohli tuto náročnou akci uskutečnit.

Nyní se chystáme 21. 6. na závody do Břeclavi a hned následující víkend se dvěma klisnami Hafling se zúčastníme výstavy v Brně. Pak ještě možná závody v Prostějově a sezonu chceme zakončit Hubertovou jízdu. Její termín včas oznámíme a všechny příznivce koní srdečně zveme!

Za JK Rakvice J. Nachtigalová

10. výročí působení klubu YMCA v Rakvicích

Na podzim letošního roku to bude již 10 let, co započala spolupráce bývalých pěveckých sborů Zpěvanky a Skřivánek s mezinárodní organizací YMCA v České republice, nyní YMCA Brno. S pomocí této organizace se v roce 1994 uskutečnil zájezd dětí a dospělých do Francie a do Paříže.

Oslavy jsme započali ve dnech 25. - 27. dubna, kdy naše organizace pořádala tematický zájezd do papíren MORPA ve Velkých Losinách, kde se vyrábí ruční papír, do pivovaru v Hanušovicích, dále do solných dolů Wieliczka v Polsku a do Valašského muzea v Rožnově pod Radhoštěm. Zájezd se účastníkům líbil a těší se na další akce.

Na přelomu měsíce července a srpna pořádáme již tradičně letní tábor pro děti z Rakvic a okolí, kterého se účastní i děti z Rožnova pod Radhoštěm. Místem konání letošního tábora je letní tábor JITŘENKA u Vírské přehrady, v blízkosti Bystřice nad Pernštejnem, s tematickým zaměřením „Poznávání přírody a život v přírodě“.

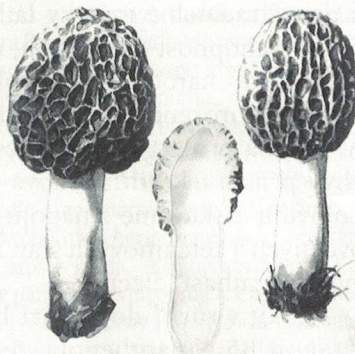
Country zábava se skupinou Lopuch se uskuteční 13. září v areálu Sokolovny. Pokud nám bude přát počasí, uskuteční se zábava venku, pokud ne, bude v sále. Své taneční umění předvede taneční skupina YAMAHA z Břeclavi a tanečnici ze ZŠ Rakvice.

Touto cestou zveme všechny i na setkání v sobotu 11. října v sále Sokolovny v Rakvicích. Sejt se tu mohou všichni bývalí členi i nečleni a kamarádi YMCA Brno, KLUB Rakvice, kteří s námi před deseti lety začínali pracovat a spolupracovali při činnostech pěveckých sborů Zpěvanky a Skřivánek, dále při pořádání různých táborů a vystoupení a rovněž při organizování táborů. Přijďte se za námi podívat a podělit se se svými zážitky a poznatky z dob dřívějších i současných, vždyť z bývalých dětí jsou již dospělí lidé a z dětí táborníků - praktikanti a vedoucí.

Za YMCA Brno, Klub Rakvice
Zlataše a Pavel Smutní
a Jana Horáková, V. Pavlovice

Tipy na prázdniny Pro milovníky hub

Ani na jaře a v létě nemusíte, milí houbaři, sedět doma. I pro vás matka příroda připravila překvapení. Již teď pomohla houbičkám růst. Pokud se opravdu vydáte do lesa, můžete tam např. najít SMRŽ, a to vysoký nebo obecný, ŠPIČKU OBEČNOU a ČIRŮVKU MÁJOVKU. Co si tyto chutné houby představit?

SMRŽ OBEČNÝ

/Morchella esculenta/

Abychom toho nezbedníka objevili, musíme pečlivě hledat, protože se na svém stanovišti téměř ztrácí. Roste obvykle jednotlivě a na velmi malé ploše můžeme najít dva nebo tři kusy, výjimečně i více. Roste na jaře, v křovinách nebo lesích, na neobdělávané půdě, na příkopech u cest a nepoužívaných železničních tratí.

Smrž je nejlépe sušit, protože má na povrchu prohlubně a důlky, je v nich často různý hmyz a jiní drobní živočichové, takže musíme plodnice před sušením velmi pečlivě očistit.

Z kulinářského hlediska to jsou výtečné houby, avšak před použitím je musíme povařit, nikdy se nesmí jíst syrové! Jeden z nejlepších způsobů úpravy smržů je - nadívat velké plodnice. Také se hodí k masitým jidlům a omáčkám.

RECEPTY

Francouzská cibulačka se smrži
Pečená divoká kachna se smrži a madeirou
Hovězí guláš s tmavými houbami a smrži

SMRŽ VYSOKÝ

/Morchella elata/

Je vlastně úplně stejný jako smrž obecný, jen je tmavší, často téměř černý. Celá houba dosahuje 5 - 15 cm výšky. Klobouk bývá velký a zašpičatělý.

ŠPIČKA OBEČNÁ

/Marasmius oreades/

Jedna z prvních hub, objevujících se na jaře. Musíme být však ostražití. Tahle

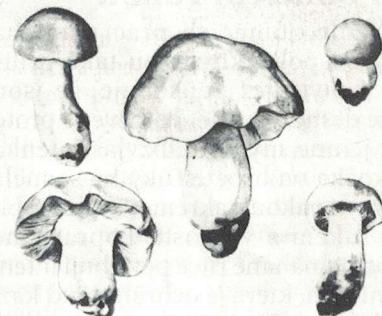
houba má jedovaté dvojníky, STRMĚLKU POTUČKOVOU /Clitocybe rivulosa/, která velmi podobně vypadá a na podobných místech také roste.

Špička obecná tvoří kruhy v kratší trávě starých pastvin nebo trávníků od jara do pozdního podzimu a je velmi hojná. A pozor na její dvojnici strmělku potučkovou. Roste také v kruzích, někdy jen metr od špičky. Ale ne tak brzy z jara.

Naši kuchaři tvrdí, že je to houba k nejrůznějším použití - hodí se výborně k masitým i rybím jidlům, stejně jako do houbových směsí, apod.

RECEPTY

Houbařská paštika. V tomto pokrmu je špička použita do směsi dalších druhů hub.

ČIRŮVKA MÁJOVKA

/Calocybe gambosa/

Jak její jméno naznačuje, roste májovka hlavně v máji, tj. v měsíci květnu. Je zvláště vítaná pro svůj časný růst /jako smrž obecný/, kdy jiné velké houby ještě nerostou. Roste často v kruzích /i když často porušených v určitých místech/, které mohou dosahovat značných rozměrů.

Roste od dubna do května i déle, na travnatých místech a na okrajích lesů, hlavně na vápencových půdách. Ale je-li jaro chladné, nevyroste dřív, dokud se neoteplí.

Májovky je zvláště dobré sušit, můžeme je také nakládat do čistého panenského olivového oleje nebo do octu. Čirůvka májovka se nejlépe hodí ke kuřeti a rybám. V kuchyni ji lze použít různým způsobem.

RECEPTY

Čirůvka májovka: Anglický májovcovo-kuřecí příštipkář.

Veronika Mošatová, 7.tř. ZŠ

ČERVEN

Počasí dle 100letého kalendáře

Dne 1. až 8. horko, 9. až 16. prší a bouřky, 17. až 20. chladněji, 21. až 29. velmi teplo, 30. bouřливо.

Pranostiky

- Hromobití v červnu oznamuje pochmurné léto.
- Červen studený - sedlák krčí rameny.
- Co červen nedá do klasu, červenec nažene v času.
- Jak červen teplem září, takový bude i měsíc září.
- Jaký červen - takový i prosinec.
- Chladný květen, červen vlahý - je pro sýpky, sudy blažný.
- Když v červnu severní větry vějí, tu se bouřky opozdčí.
- Netřeba o déšť v červnu prositi, přijde, jak začnem kositi.
- V červnu dlouhý den, krátká nit.
- V červnu rolník ví, jaké bude posvěcení, zda bohaté či chudé.
- Červnové večerní hřmění, ryb a raků nadělení.

Pohlazení rukou

Vedle domácích prací namáhá citlivou pokožku rukou také příliš časté mytí, jež způsobuje, že jsou ruce drsné a suché. Používejte proto jen jemné mýdlo. Obzvláště tenká pokožka na hřbetě ruky by se měla po mytí rukou nakrémovat a zásobit tak tukem a vlhkostí. Popraskané nebo namáhané ruce potřebují intenzivní péči, která je ochrání před každodenní zátěží. Výživná maska udělá mimochodem dobře nejen vašemu obličejí, ale i ruce mají z takového mimořádného pohlazení radost.

Pár tipů pro domácí výrobu:

Hydratační noční krém

Tento krém je vhodný na suché ruce a nanáší se před spaním.

600g medu, 120g lanolinu,
60ml mandlového oleje

Med rozpustíme v horké lázni a smícháme s lanolinem. Po vychladnutí vmícháme mandlový olej a naplníme do porcelánové nádoby.

Lanolin - výtazek z tuku z ovčí vlny, prodejný v lékárnách.

Koupel proti pocení rukou

Osvědčeným prostředkem je pravidelná koupel v odvaru z dubové kůry.

1 lžíc dubové kůry, 1 litr vody,
salicylový pudr

Kůru s vodou uvedeme do varu a deset minut povaříme. Scedíme a ruce v odvaru vykoupeme. Poté potřeme pudrem.

Veronika Mošatová, 7. tř.

Několik letních receptů - Jak pečovat o zdraví i o krásu

S přicházejícím prvním letním dnem nám žhavé sluneční paprsky přinášejí povzbuzení, energii, ale také starosti, jak na tu sluneční lázeň bude reagovat naše pokožka a naše vlasy. K tomu, abychom utrpěli co nejmenší újmu, potřebujeme pokožku preventivně připravit užíváním např. beta - karotenu, který je obsažen zejména v mrkvi, ale také v borůvkách a nebo v ovesných vločkách. Bohatá konzumace ovoce, čerstvé zeleniny a salátů by u nás v letním období měla činit zhruba polovinu celkového denního příjmu potravy. Tvoří totiž životně důležité a nepostradatelné můstky látkové výměny, což má vliv na celkovou obranyschopnost organismu, na jeho čistící schopnosti a na stav naší kůže. Beta - karoten chrání pokožku před spálením a zároveň se podílí na jejím přirozeném zhnědnutí. Podle potřeby se přeměňuje na vitamín A, což má pro organismus nesmírný význam. Na stav kůže má velký vliv i příjem tekutin. Celková denní potřeba činní asi tři litry, z nichž polovinu získáváme z nápojů - minerálních vod, čerstvě lisovaných ovocných a zeleninových šťáv, z bylinných a ovocných čajů, které v létě výborně „uhasi“ žízeň.

„Ruku v ruce“ doprovází beta-karoten provitamin B-komplexu - vitamín B5 - panthenol, který má nejen příznivý efekt v ochraně pokožky před intenzivním slunečním zářením, ale také povzbuzuje látkovou výměnu bílkovin, tuků a cukrů a působí obzvláště dobře na narušené, roztřepené vlasy, jejichž stav zlepšuje zevnitř. Je obsažen zejména v houbách, brokolici a květáku. Máme-li problémy s vlasy, vyřeší je za nás např. bylinné nálevy. Co zkusit třeba květ a kořen pampelišky proti lupům a na regeneraci vlasové pokožky. Mastí-li se nám často vlasy, můžeme využít účinku heřmánku, který uklidňuje a zjasňuje světlé vlasy. Kromě něho využíváme také tradičního receptu, z listů zejména mladých kopřiv, které fantasticky působí nejen na mastící se pokožku, ale také proti lupům. Svědí-li nás a dráždí pokožka hlavy, je dobré použít listy šalvěje nebo květy chrpy polní. Jsou dobrým utišujícím prostředkem a působí i proti lehkým zápalům. Intenzivní sluneční výheň neprospívá ani kůži ani vlasům, kterým bychom měli odlehčit tím, že budeme k jejich úpravě používat co nejméně chemikálií. Vraťme se tudíž na chvíli ke starým osvědčeným receptům, které opravdu fungují a co nejméně ubližují. Zkusme třeba tužidlo z medu - 0,25 l vody, 1 čajová lžička medu, trošku octa (dodává lesk). Med rozpustíme v teplé vodě, přidáme ocet a můžeme doplnit třeba heřmánkovým nálevem. Aplikujeme na vlasy a necháme uschnout - i když je to neuvěřitelné, vlasy se po medu nelepí. V létě nám dobře poslouží i citrón. Jeho šťáva nás vnitřně nejen osvěží ve formě nápoje, ale také odlehčí vašim mastícím se vlasům. Vymačkanou šťávu přelijeme přes vlasy a necháme volně uschnout. Když nemáme po ruce citrón, použijeme jednoduše pivo. To přes vlasy přelijeme a lehce vmasírujeme. Necháme uschnout a mimochodem, účes není vůbec citit alkoholem. Světlé pivo je velmi starým domácím prostředkem, jak „zkrátit“ neposlušné vlasy a po umytí dosáhnout pěkného lesku.

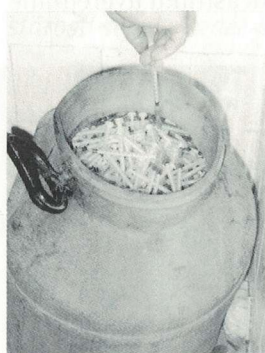
Svěží barva pleti, hladký obličej, pěstěná pokožka celého těla a pěstěné vlasy mohou tedy pocházet i z vlastní kuchyně. Krása zevnitř, na základě vyváženého jídelníčku, dostatku čerstvého vzduchu a ozdravujícího spánku je jednoznačně na prvním místě. Pokud se nám něčeho nedostává je třeba to umět nahradit, či doplnit tak, abychom si mohli užívat i slunečních paprsků bez újmy na zdraví. I tady platí „všeho s mírou“.

Mgr. Vladka Bednaříková

Drogy? A u nás?

O tom, že drogy jsou stále aktuálním problémem není třeba nikoho přesvědčovat. Šokující však je, jak rapidně roste počet dětských narkomanů, žáků základních škol.

„V létě jde narkomanie rapidně nahoru u žáků základních, středních i vysokých škol. Je to z toho důvodu, že mají nesrovnatelně více času, objevuje se mnohem více lákadél a většina zájmových kroužků přes léto přerušuje svou činnost. O letní tábory rovněž již není takový zájem,“ zdůvodňuje rostoucí narkomanií během letních prázdnin Jaroslav Kolda, vedoucí břevlavskeho Kontaktního centra. Podle jeho slov se také nezdá, že ti, kdo mají problémy s prospěchem se při vysvědčení pohádají s rodiči, vezmou spacák a na dva měsíce někam zmizí. Takové období „svobody“ je pak pro děti a studenty ideální příležitostí oddat se drogám. „Mnohdy se stalo, že naši klienti, kteří už se s narkomanií dobře vypořádali, v létě sklouzli zpět k drogám.“

Vypadá drogová scénou na jižní Moravě opravdu tak zle?

Na Břeclavsku už nejde „jen“ o letitou tradici marihuany pěstovanou ve vinohradech a v kukuřičných lánech, v domácích skleničkách nebo rostoucí nadivoko na mezi či v lese. Nejde už „jen“ o čičhače toluenu nebo klepkaře (polykače různých psychofarmakologických tablet - poznámka autora), ale snadno tu seženete extázi, LSD a pervitin. V posledních letech stále narůstá heroín. Podle našich poznatků drogy berou stále mladší uživatelé a stále větším podílem do toho vstupují dívky. I staré „fetácké legendy“, kteří pamatují algenové mejdany za komunismu, nám s údivem říkají, že o takovém tempu sebelikvidace dnešních teenagerů se jim ani nezdálo. Drogy se u nás natolik rozšířily, že bude vedle logické represe účelné investovat i do prevence. Represe bojuje proti nabídce drog, my proti poptávce a proti bezprostředním i výhledovým škodám.

Pozvánka

To vše bylo stimulem pro počín Oblastní charity Břeclav, která se rozhodla těsně před prázdninami uspořádat osvětovou, leč zábavnou akci nazvanou „Prázdňinové rockování“ s podtitulem „Do prázdnin s odvahou, ale i s rozvahou“, na kterém sklobíme příjemné s užitečným,“ konstatuje p. Kolda.

Rockování se odehraje v pátek 27. června v areálu U splavu v Břeclavi od 18. hodiny.

„Břeclavská Charita využila nabídky, kterou učinili hudebníci našemu řediteli a uspořádá

loučení se školním rokem, vplouvání do prázdnin, které jsou vítané, ale také přináší různá úskalí a nebezpečí. Akce tedy bude mít i osvětový podtext s výrazným podílem Kontaktního centra Břeclav, ale nikdo se nemusí děsit žádného mentorování. Zkrátka - při frontě na občerstvení si návštěvníci mohou prohlédnout různé panely s tematikou prevence, břevlavska Charita také na stojanech seznámí veřejnost se svými sociálními programy a například s některými konkrétními výsledky humanitární pomoci naší organizace při loňských i předchozích záplavách,“ představuje akci Jaroslav Kolda. Jak už bývá zvykem, na Káčku bude paralelně i videoprojekce o závislostech a dále jsou přislíbeny i fotky dvou cestovatelů - pana Petrjanoše a pana Šilhana z jejich dalekých cest. Mezi vstupy jednotlivých kapel bude možnost něco se dozvědět od personálu K-centra, od odbornice na úsek závislosti MUDr. Stehlikové, případně od bývalých uživatelů drog něco o problematice závislosti a okruhu navazujících oblastí.

Na co se tedy mohou návštěvníci Prázdňinového rockování mohou těšit? Sanitka, Skrz naskrz, Barevný den, Kulturní úderka, Život je jinde... To jsou umělci, kteří do prázdnin dají ten správný stimul.

Proč bylo v Břeclavi zřízeno Kontaktní centrum?

K-centrum započalo svou činnost neformálně na podzim 1997 pod křídly Oblastní charity Břeclav, aby tak spontánně reagovalo na problémy spojené se zneužíváním omamných látek. Oficiálně funguje od 1. ledna 1998. Region je charakteristický šesti drogovými cestami, k čemuž přispívá jeho příhraniční statut, dále jsou zde podnební podmínky pro pěstování kannabis a tradice „domácího varu“ metamfetaminů - známého pervitinu. V mladé generaci - náctiletých, zejména v romské populaci, se stále častěji rekrutují čičhači těkavých látek - jedná se především o sniffing toluenu, v souvislosti s tímto jevem již byla zaznamenána úmrť. Tento způsob toxikomanie je doposud

veřejností silně podceňován. Tak jako v celé ČR se ve stále větší míře objevuje i užívání heroínu.

Cílem břevlavskeho „Káčka“ je snižovat škody, způsobené užíváním drog, a to jak u jejich uživatelů, tak škody v rodinných vztazích, škody pro společnost a podobně. Již název - kontaktní centrum - naznačuje hlavní způsob práce: experimentátoři a pravidelní uživatelé buď sami docházejí, popřípadě jsou osloveni v rámci terénní práce, a personál „Káčka“ jim poskytuje poradenství, klienti se zde mohou osprchovat a vyprat si ošacení, je jim zprostředkováno setkání s psychiatrem, s úřadem práce, ošetřena drobná poranění, zajišťujeme rychlostesty HIV a hepatitis C, nabízíme léčbu v resocializačních komunitách a v odvykacích psychiatrických léčebnách. Je jasné, že běžný, pravidelný uživatel omamných látek není schopen sám od sebe vyhledat ambulanci psychiatra, vyčkat tam dlouhou dobu v čekárně a dohodnout se na nějakém pravidelném režimu docházky. Dohodneme tedy návštěvu odborníka na neutrálním místě, při naprostém zachování anonymity. Totéž platí o byrokratické masinérii s nástupem na detox a následující ústavní léčbu. Paradoxem je, že mnohdy samotní rodiče v zájmu zachování společenské prestiže oddalují a znemožňují kroky, vedoucí k nástupu klientů, od nás již dostatečně motivovaných, na odvykací léčbu. I rodičům je tedy věnováno poradenství, na K-centru se schází svépomocná skupina matek uživatelů drog. Pořádáme také přednášky pro školská a jiná zařízení, osvětově působíme i akcemi pro veřejnost. Přitom využíváme svědectví bývalých uživatelů drog, fotografií o důsledcích narkomanie, vystoupení nositele viru HIV a podobně. Ohlasy z těchto akcí nám signalizují skrytou populaci, kterou hodláme oslovit a navázat s ní kontakt v nejbližší budoucnosti. Oslovujeme i romskou populaci, prostitutky (erotické inzeráty - nabízíme testy HIV, HCV, syfilis...) a další. Práce v terénu sklízí úspěchy. Opravdu máme co dělat!

Jaké výsledky doposud K-centrum dosahuje?

Předpokládáme-li podle evropských statistik podíl uživatelů omamných látek ve společnosti, vždy zmapovaný jen coby špičku ledovce, jako 1,8 až 2,2 % z celkové populace, můžeme uvažovat nejméně o 2250 lidech, kterým v okrese Břeclav (cca 125 000 lidí) nějakým způsobem omamná látka zasahuje do života. Po tyto lidi tu jsme. Personál K-centra tvoří v současnosti pět lidí - vedoucí, 2 kontaktní a sociální pracovníce a 2 terénní pracovníci. Nechejme však hovořit čísla:

	Rok 2001	Pololetí 2002	2002 celkem
Sekundární a terciální prevence:			
Počet pravidelných klientů	225	288	278
Počet osobních kontaktů	2576	5030	6 332
Počet telefonických kontaktů	1350	641	2 019
Počet vyměněných jehel	24 004	22 805	33 957
Počet provedených testů na HIV, hepatitis B, C,	317	49	268
Nástup do zařízení následné péče (detoxy, PL, RK).	25 osob	7 osob	25 osob
Primární prevence:			
Přednášky/besedy na školských zařízeních	27	17	24
Akce pro veřejnost	9	5	9

Ve spolupráci s vedoucími centra p. J. Koldou - M. Krajčovou

Kulturní dění

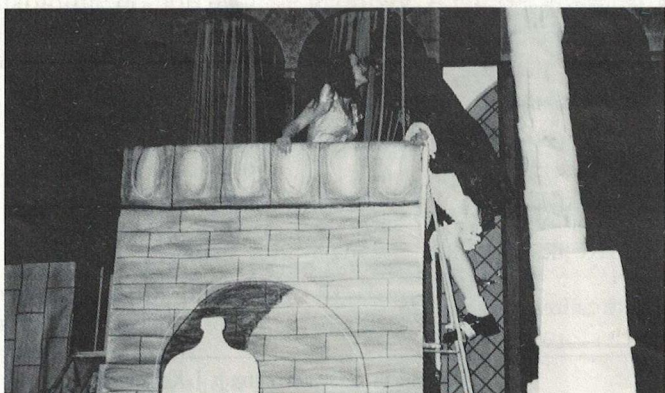
Co bylo...

Výstava „Malované velikonoce“

Vraťme se ještě na chvíli zpět, k velikonočním oslavám, v rámci kterých jste mohli navštívit velikonoční výstavu. Tu jsme pro vás připravili za velké pomoci každé třídy ZŠ a MŠ Rakvice. Jejich díla i těch nejmenší, byla velmi krásná. Všem dětem děkuji a nejen jim, dík patří jejich učitelkám, které dětem pomohly. Odměnou jim všem může jistě být, že těm, kteří výstavu navštívili, se moc líbila.

Drcloni...

Co dodat? Shakespeare by se určitě divil, co se stalo s jeho tragédií Romeo a Julie v podání bořetického divadla „Drcla loktém o kredenc“ v Rakvicích 26. 4. 2003. Sami jste se přesvědčili, že s vážným dílem to ten tokát nemělo nic společného. Naštěstí. Bránice dostaly zabrat. Už teď se můžeme těšit na další velikonoce, kdy divadelníci přijdou s něčím novým.

Karnevalové „trnky brnky“

V sobotu 14.6. se děti vyřádily na maškarním bále na dvoře Sokolovny. Odpolednem je provázeli hosté z divadelního studia Lidy Trnkové z Brna, kteří s dětmi nepřetržitě tančili, soutěžili a bavili je. Počet dětí v maskách byl neuvěřitelný (asi 85) a všichni byli jako vymalováni. Zopakujeme! Dojmy účastníků uveřejníme v příštím čísle.

Nakreslil Martin Pirnus

Co bude...

HOOODY!!!

Tradiční letní hody a hodky proběhnou v termínu 28.6., 29.6. 30.6. a 5.7. 2003 (viz. Pozvání na hody).

Na hody bude hrát dechová hudba Zlatulka, na hodky Ištvančí.

Výstava obrazů

Také letos bude na hody připraven doprovodný program, aby jste si mohli do hodových radovánek odpočinout. Připravena bude výstava obrazů v galerijních prostorách staré radnice. Vystavovat zde budou výtvarníci: p. Navrátil Miroslav ze Zaječí, p. Musil Josef ze Šakvic, p. Zach František z Rakvic, p. Mgr. Havlíček Jiří ze Strachotína, p. Janšta Aleš a paní Dana Voráčková z Hustopeč, paní Rozková Jana z Velkých Němcic a p. Vojtek Antonín z Břeclavi. Výstava bude otevřena v sobotu 28.6. v době od 16.00 do 20.00, v neděli 29.6. od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 20.00 a v pondělí 30.6. od 16.00 do 20.00 a na hodky 5.7. od 16.00 do 20.00. Těšíme se na vás.

V neděli 29.6. bude otevřen sklep pod Sokolovnou s možností **ochutnávky vín místních vinařů.**

Myslivecká noc

Také letos uspořádají myslivci koncem měsíce srpna mysliveckou noc, která se osvědčila už v loňském roce.

Country bál

V září (13. 9.) se můžete těšit na country bál na dvoře Sokolovny, který připraví YMCA klub Rakvice.

Přeji vám krásné a bezúhonné prázdniny plné pohody a sluníčka.
M. Krajčová

Obecní knihovna oznamuje, že bude mít ve dnech 8. 7., 10. 7. a 15. 7. 2003 zavřeno.

Veselo na hody

Hej, hola, hospodo,
vína nalej!
Po okraj dolej moji číš.
Duši vínem rozvesel si chlape,
starosti sejmi z beder mých.

Hej, hola, primáši,
housle chystej!
Dej se s chutí do hraní.
Rozezvuč v našich duších struny,
na chvíli skočíme si do mládí.

Hej, hola, děvčata,
zatancujte!
Rozvlňte boky a mladou zpěňte krev.
Krásy naším očím dopřát dejte,
ať žije víno, ženy, zpěv!

Pohl Zdeněk

Společenská kronika za druhé čtvrtletí 2003

Významné životní
jubileum oslavil:

Václav Střelec - 70 let v měsíci
dubnu

Přejeme hodně zdraví a osobní
pohody do dalších let.

Narozené děti:

Martin Šperl
Jiří Ludvík
Veronika Srbecká
Adam Korčák
Michal Dobrucký
Erik Buzrla
Marika Lukešová
Radka Polášková

INZERCE

VODA • TOPENÍ • PLYN • ELEKTRO

výkopové zemní práce
kanalizace
renovace koupelen
stavební práce
nákladní přeprava

Juhás

JSME TU PRO VÁS I NA SPLÁTKY

Provozovna:
Přímětická 71
669 02 Znojmo
Tel.: 515 260 777

jjuhas@volny.cz
www.volny.cz/juhas

671 69 Hevlín 2
Tel.: 515 274 264
Mobil: +420 737 260 760
+420 737 260 764

Koupím starší rodinný dům
do 1.000 000,- Kč.
Ponzer Pavel, Hustopeče
Tel. 519 413 563
mob. 606/41 30 46

VÁŽENÍ A MILÍ RAKVIČTÍ SPOLUOBČANÉ!

Již tradičně touto dobou začíná nám, rakvickým stárkům a chasa čas hodových příprav. Věříme, že ve dnech 28.6, 29.6., 30.6. a 5.7. se přijdete s námi v co možná nejhojnějším počtu pobavit. A kudy nás můžete doprovázet?

28. 6. v 18.00 hod. od pohostinství „U raka“ ulicí Dolní do Sokolovny.
29. 6. ve 14.00 hod. od I. stárka Pavla Lukeše - ulicí Svislá a Nádražní, k I. stárce Kristýně Klímové, poté ulicemi Zahradní k panu starostovi Petru Vajbarovi a zpět ulicí Zahradní a Náměstím pod „májú“.

30. 6. v 16.00 hod. od II. stárka Tomáše Průdka - Družstevní ulicí do Sokolovny.

5. 7. v 16.00 hod. od II. stárky Karolíny Skřývačové ulicí Zahradní do Sokolovny.

Také nezapomeňte, že silné ruce uvítáme i při stavění máje 26. 6. na dvoře Sokolovny. Předem děkujeme.

Na brzké shledání se těší vaši:

I. stárek a stárka	Pavel Lukeš	Kristýna Klímová
II. stárek a stárka	Tomáš Průdek	Karolína Sklivalová
Chasa:	Studýnka Petr	Studýnková Iva
	Švarc Radek	Hornáčková Simona
	Havelka Jiří	Ludínová Markéta
	Havelka Dušan	Veselá Zdenka
	Horáček Václav	Ivičičová Naďa
	Gabriel Václav	Ivičičová Lenka
	Krmíček Martin	Bednaříková Petra
	Suchyňa Václav	Horáčková Eva
	Bartoš Jiří	Zlámalová Marika
	Průdek Tomáš	Strmisková Jana
	Průdek Lukáš	Nečasová Lenka
	Krůza Roman	Rozsypalová Jana
	Lukeš Ondřej	Blažková Kateřina
	Krmíček František	Střelcová Lucie
	Šubík Miroslav	Tesaříková Jitka

Sklepníci:

Šikula Miloš
Gabriel Libor
Binder Hynek
Klíma Zdeněk
Strmiska Václav

Stárci a chasa Rakvice

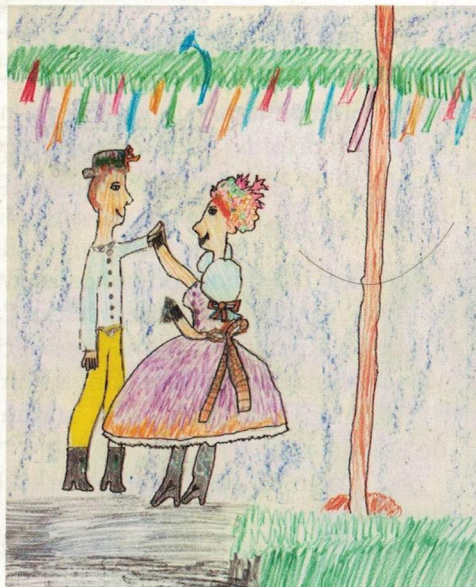
Hody

*Hody, hody, naše hody,
slavit půjdem do hospody.
A z hospody pod máju,
tam nám muzikanti zahrajú.*

*Tam zahraje nám zvesela,
tá dechová kapela.
Písničku si zazpíváme,
zacifrujem, zavýskáme.*

*Potom ještě v pondělí,
budem všeci veselí.
V úterý nám končí svátek
a to je konec radovánek.*

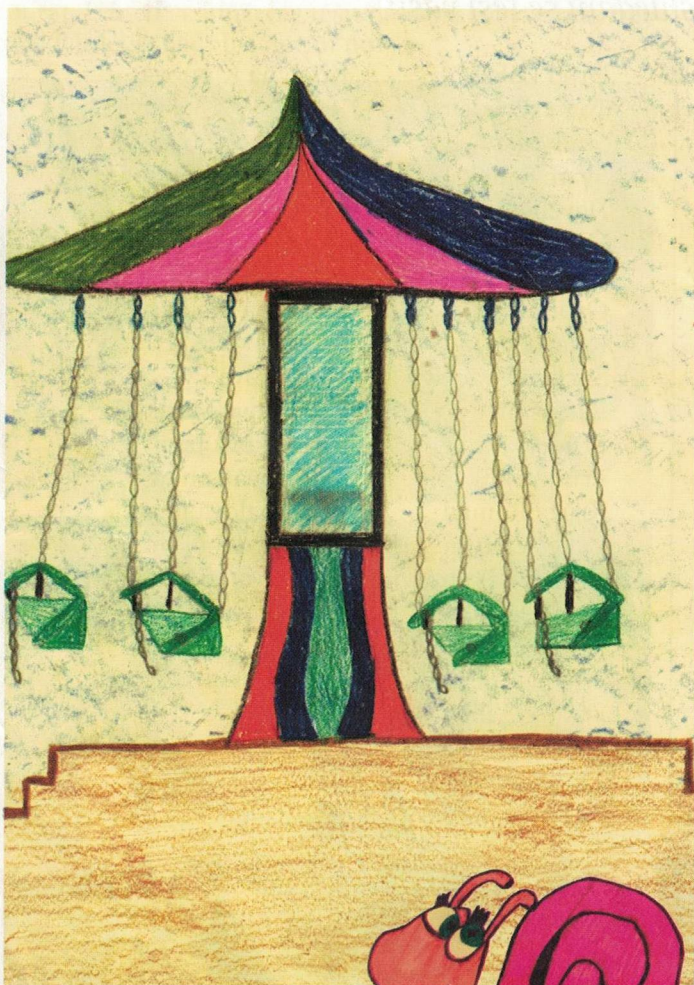
Pohl Zdeněk

Nakreslila E. Rampáčková, 2. tř.

Nakreslil Filip Š., 2. tř.

Nakreslila Melkusová

Letní podvečer

*Slunce se k západu naklání,
v zahradě švitorně drozd zpívá,
v dálce klekání vyzvání,
a pozvolna už se stmívá*

*Po horkém dni vzduch už chladne,
černé se v přítmí zdají být lesy,
večerní poklid tiše vládne.
Sluníčko zářivé, kde jsi?*

*Slunce posledními paprsky si hraje,
uspává pole, lidem pod víčka položí sen.
Vlahá noc vstupuje do kraje,
tiše odchází zas jeden den.*

Nakreslil
Tomáš Cibulka.
6. tř.

*Dívám se, jak padá hvězda.
Říká se, že splní přání těm, kdo ji vidí.
Ať se mi to jen nezdá,
že splní se přání všech dobrých lidí.*

M.D.

Nakreslila Kapustová J., 6. tř.

Nakreslil Patrik Vajbar, 2. tř.